

Perry Rhodan, díl 397
William Voltz : SYSTÉM 13 MĚSÍCŮ

Na Zemi a ostatních světech Solární říše se píše polovina srpna 2437. Rozhodující střetnutí s první Vibrační mocí začalo. SCENDALA, jeden z hlídkových křižníků flotily, narazila na trosky lodi Baramů. Vrak byl pečlivě prozkoumán a přitom odborníci našli souřadnice jeho cíle.

Díky nálezu vraku mohou Pozemšťané jednat : Lod' mrtvol je opravena a vyslána na místo určení, k planetě Port Gurrad, kde má rozšířit falešnou nákazu.

*Plán se daří. Ze strachu z Hypernákazy opouští Bestie svůj opěrný bod a prchají na palubě kuželové lodi. Speciálně vybavený Space-Jet je jim však v patách, aby našel hlavní stan Ulebů. Komandu se podaří zničit časové pole a lodě flotily mohou zaútočit na **SYSTÉM 13 MĚSÍCŮ**...*

Bylo 20.srpna 2437 - 10:45 hodin.

„Jak se to mohlo stát?“

Hlas Perryho Rhodana nezněl tak rozzlobeně, jak se Melbar Kasom obával.

„Jste za to odpovědný, Melbare,“ vyjel na něj Rhodan.

Velký Ertrusan přikývl, vědom si své viny.

„Ano, pane.“

Rhodan pokrčil rameny.

„Dříve nebo později to muselo vyjít najevo,“ pronesl. „Jsem jen zvědavý, co na to Roi řekne, až se vrátí a dozví se, že jeho skutečná identita není žádným tajemstvím.“

Rhodan ukázal na velkou panoramatickou obrazovku v centrále CRESTU V, na které bylo vidět několik lodí generála Ems Kastoriho.

„Zpráva, že Danton je můj syn, se po palubách těch plavidel rozšiřuje jako blesk. Generál bude samozřejmě tvrdit, že s tím nemá nic společného a nemohl kontrolovat veškerou komunikaci. Možná je to dokonce pravda.“

Kasom pomalu zdvihl hlavu.

„Moc mě to mrzí,“ prohlásil. „Šlo o nedopatření. Roie Dantona jsem prozradil neúmyslně.“

Rhodan mávl rukou. Měl teď jiné starosti. Bude na Dantonovi, jak se s touto situací vyrovná. Aktivoval interkom a zavolal do spojové centrály.

„První loď flotily solárního maršála Tifflora musí brzy dorazit,“ řekl. „Máte už nějaké zprávy?“

„Ne, pane,“ oznámil kompetentní důstojník. „Ale s navázáním kontaktu počítáme každým okamžikem.“

Rhodan přerušil spojení. Tifflorův přilet nemohl nijak urychlit. Administrátor si přiznal, že je nervózní. Jeho myšlenky se zabývaly osudem syna, který spolu s dvojčaty Woolverovými, myšobem Guckym a šéfmatematikem dr.Lieberem zmizel v transmitteru Ulebů. Na palubě CRESTU V kolovaly divoké pověsti o tom, co se asi s Dantonem a jeho průvodci stalo. Rhodan byl jistý, že malá skupina je v pořádku na palubě kuželové lodi. Kam transmitter Uleby a černé pasáže přenesl, zůstávalo záhadou.

Spolu s padesáti jednotami generála Ems Kastoriho létal CREST V kolem planety Port Gurrad v systému Market.

Jak Rhodan věděl, podvod se zničením Port Gurradu nemohl zůstat neodhalen dlouho. Bylo tedy třeba počítat s návratem Bestií. Už před třemi dny proto Perry odeslal radiogram pro Reginalda Bulla. Bully obdržel rozkaz, aby s třiceti tisíci kosmickými loděmi, se kterými kotvil na okraji Mléčné dráhy, přiletěl k systému Market. K Bullyho flotile patřilo tisíc plavidel vyzbrojených protipólovými děly.

Ze zamyšlení Rhodana vytrhl dunivý hlas Melbara Kasoma.

„Důležitý radiogram z Port Gurradu, pane,“ informoval Ertrusan. „Lord admirál Atlan by s vámi chtěl mluvit. Mám nechat hovor přepojit na váš panel, pane?“

„Ano,“ řekl Rhodan.

Atlan odletěl před několika hodinami na Port Gurrad. Doprovázeli ho Icho Tolot, hyperfyzik Armond Bysiphere a mutant Tako Kakuta. Chtěli se zúčastnit průzkumu podzemních stanic. V průběhu poslední noci byly pod povrchem planety odkryty četné haly, které doposud unikaly lokačním paprskům.

Rhodan marně čekal, že se Atlanův obličej objeví na obrazovce. Uslyšel jen Arkonidanův hlas. Atlan a jeho průvodci se tedy nenacházeli v narychlo zřízené hlavní centrále, nýbrž v některé jiné budově. Tři muži a Haluťan museli používat pouze své vysílačky.

„Nejdříve bych chtěl poznamenat, jak mě udivuje, že každý astronaut v téhle sluneční soustavě ví, kdo je tvůj nepodařený synáček,“ pronesl Atlan.

Rhodan hodil na Melbara Kasoma vztekklý postranní pohled, Ertrusan však hleděl do stropu.

„Kasom trochu žvanil,“ vysvětlil Rhodan.

„Mezitím jsem mluvil s několika muži tady na základně,“ řekl Atlan. „Většina z nich samozřejmě tvrdí, že to tušila už dávno.“

„Takže jsem nic tak špatného neprovedl,“ prohodil Kasom.

„Mlčte! Jistě nevěděli vůbec nic,“ vyjel na Ertrusana Rhodan. Jeho příští slova platila opět Atlanovi. „To jsi mě volal jenom kvůli tomuhle?“

„Ovšemže ne,“ opáčil Atlan. „Objevili jsme transponderovou halu. Ale zařízení uvnitř není funkční.“

Na Rhodanově čele se objevila příkrá vráska. „No a co to podle tebe znamená?“

„Přál bych ti, aby jsi to mohl vidět,“ řekl Atlan. „Až ukončíme předběžný průzkum, přivedeme sem někoho s kamerou. Budeš se na to moct podívat na CRESTU V.“

„To je od tebe nesmírně laskavé,“ zaskřípal Rhodan zuby.

„Ano,“ přitakal Atlan zamyšleně. „Jsem dobromyslný člověk. Mimochodem: Tolot tvrdí, že tato transponderová hala patří k únikovému systému Ulebů. Je tím velmi rozrušen. Neustále hovoří o důkladné prohlídce celého zařízení. Ví nejspíš víc, než byl zatím ochoten prozradit.“

„Chtěl bych s ním mluvit,“ požádal Rhodan.

„To teď není možné,“ odpověděl Atlan. „Leze všude kolem a hrabe se v zařízení rozvodů energie a ovládání.“

„Tak tedy později.“

„Na tomto transponderu je něco docela podivné,“ pokračoval Atlan ve svém hlášení. „Místnost, ve které stojí, je nízká. Nevím, kde by se mohly objevit energetické oblouky transportního pole, pokud by měl vysílat nebo přijímat.“

„Snad se jedná o cizorodou konstrukci s pro nás neznámou funkcí,“ domníval se Rhodan.

„Vyloučeno!“ prohlásil Atlan. „Zbytek zařízení mně příliš připomíná podobné akonanské přístroje.“

Rhodan s obtížemi překonal zlost.

„Konec konců stojíš před tím strojem ty,“ řekl. „Já jsem odkázán na informace, jež od tebe dostanu.“

„Ano, to ano,“ zamumlal Atlan zamyšleně. „Tolot mě volá. Zřejmě objevil něco zajímavého. Bude lepší, když tohle vysílání ukončíme.“

„Arkonidane!“

„Ano?“

„Buď opatrný!“

„Za koho mě máš?“ dotazoval se Atlan uraženě. „Jsem snad Pozemšťan, abych se bezhlavě vrhl do nebezpečí?“

* * *

Když přišel Atlan, vysoukal Icho Tolot své mohutné tělo zpod jednoho ze strojů.

„Co jste dělal?“ zajímal se Halut'an.

„Podal jsem Rhodanovi zprávu a našem objevu,“ odpověděl Arkonidan. „Je rozzlobený, protože díky chybě Melbara Kasoma je teď známa pravá totožnost Roie Dantona.“

„Co to znamená?“ informoval se dr. Armond Bysiphère, který doposud zkoumal dva ke stropu čnící sloupy.

„Že Roi Danton je syn Perryho Rhodana!“ prohlásil Tako Kakuta ze svého stanoviště.

Atlan na teleportera udiveně pohlédl. „Odkud to víte?“

Kakuta sklouzl ze zařízení, na němž pracoval a utíral si špinavé ruce do uniformy. Zadíval se na Arkonidana a usmál se.

„To bylo přece jasné.“

Bysiphère se kousal do dolního rtu.

„Myslel jsem si něco podobného,“ přiznal.

„V téhle chvíli nemá cenu se tím zabývat,“ navrhl Atlan. „Roi Danton má teď oficiálně slavného otce.“

„Vy všichni máte otce,“ řekl Icho Tolot. „Všichni jste mé děti.“

„Ano, tatínku,“ řekl Atlan.

„To pro vás samozřejmě neplatí,“ pronesl dunivým hlasem Tolot. „Halut'ané k Arkonidanům nikdy mateřské city nechovali.“

Atlan neodpověděl, protože se z takových začátků vyvíjely hodiny trvající zbytečné debaty. Hleděl do nedávno objevené haly. V jedné stěně byl vchod, naproti stály sloupovité emitory transportního pole. Sál se však Arkonidanovi jevil příliš nízký, aby zde mohla vzniknout oblouková vyzařovací oblast. Také Tolot byl stejného názoru. Proč by ale Ulebové vybudovali toto složité zařízení, kdyby ho nemohli používat? Ve sloupech se podařilo zaměřit energii, což celou záhadu ještě prohlubovalo.

Atlan si promluvil s několika Gurrady, žijícími delší čas na Port Gurradu. Žádný z lvích lidí halu nikdy neviděl. Gurradové o transmitteru neměli ani tušení.

„Co budeme dělat?“ zeptal se Atlan svých tří průvodců. „Tady se sami dál nedostaneme. Navrhuji, abychom si vyžádali specialisty z CRESTU V.“

Bysiphere a Kakuta nic neřekli. Vyčkávali na rozhodnutí Icho Tolota, jež byl v oboru transmitterů kompetentnějším odborníkem, než kterýkoli vědec Solární flotily.

„Mohli bychom se pokusit uvést do chodu elektrárnu a aktivovat transmitter,“ řekl Tolot po chvíli. „Obávám se však, že s tím nebudeme mít štěstí.“

„A proč ne?“ chtěl vědět Atlan.

Tolot neurčitě mávl čínivkou.

„Podle mě zařízení aktivuje jen automatika a to v případě nebezpečí.“

Arkonidan se zamyslel.

„Museli bychom takové nebezpečí simulovat, pak by se transmitter mohl zapojit.“

„To se lehko řekne,“ zamumlal Tako Kakuta.

„V každém případě pokračujme sami několik hodin v průzkumech,“ řekl Tolot. „Jestli zavoláme další vědce, budou se nám tady pouze plést.“

„Tolote! Zdá se mi, že o tomhle transmitteru víte něco dalšího. O co jde?“

„Nic nevím,“ tvrdil Tolot. „Sice připomíná jeden stroj, jehož plány jsem viděl v archívech na Halutu, ale nevidím žádnou souvislost mezi tímto zařízením a těmi dokumenty.“

Halut'an se odvrátil a věnoval se transmitteru.

Bysiphere pohlédl na Atlana. „Hodně mluví, ale nic konkrétního neřekne.“

„Do práce,“ řekl Atlan vyhybavě. „Chtěl bych se konečně dozvědět, proč Ulebové vybudovali - podle našich znalostí nefunkční - transmitter.“

* * *

20. srpen 2437 - 15:00 hodin.

Atlan si oběma rukama oťel zpocenou tvář. Opíral se o jeden z mnoha kovových sloupů, spojujících podlahu a strop.

„Tím jsme skončili,“ pronesl k Tolotovi. „Třikrát jsme se pokusili zapojit napájení a aktivovat transmitter, pokaždé bez úspěchu.“

„Řekl jsem vám přece, že má transmitter automatiku,“ odvětil Halut'an.

Z druhé strany haly přišli Bysiphere a Kakuta. Poslední dvě hodiny prohlíželi projektory transportního pole. Bysiphere kroutil hlavou a tvářil se zasmušile.

„Prozatím ukončíme pokusy,“ rozhodl Atlan.

„Dobrá,“ souhlasil po chvílce váhání Tolot.

Atlan znal Halut'ana dost dlouho, aby rozpoznal neochotu v jeho hlase. Nic si z toho nedělal a navázal spojení s radiocentrálou CRESTU V. Musel čekat několik minut, než se Perry Rhodan ozval.

„Měli jste radu?“ dotazoval se Atlan svého pozemského přítele, když ko-

nečně dorazil ke komunikátoru.

„Ne,“ odpověděl Rhodan. „První loď Tiffloorovy flotily přilétla do soustavy Market a tak jsem mluvil s jejím velitelem.“

„Co si vlastně slibuješ od toho, že sem přivedeš celé loďstvo impéria?“ ptal se Arkonidan.

„Očekávám útok Ulebů,“ řekl Rhodan.

Atlan okamžik přemýšlel. Viděl celou situaci jinak, než Pozemšťan, ale mlčel, protože nemusel mít pravdu. Rozhodně se nedomníval, že by v tomto sektoru mělo dojít k většímu střetnutí. Podle jeho názoru se úsilí Ulebů soustředí na Solární systém. Lidstvo mohl ohrozit jen dostatečně velký počet Dolanů, vybavených ochranou před protipólovými děli.

„S transmitterem nehneme,“ ohlásil Atlan, aniž by se vracel k původnímu tématu hovoru. „Zařízení se nedá se přepínat. Buď je to nedokončený projekt, nebo má pravdu Icho Tolot a transmitter se aktivuje až ve stavu nejvyššího nebezpečí.“

„Jak to mám chápat?“ ptal se Rhodan.

„Tolot si myslí, že transmitter na Port Gurradu slouží Ulebům v ohrožení života.“

„Chceš poslat specialisty?“

„Nevěřím, že by to k něčemu bylo,“ řekl Atlan. „Považuji Tolota za nejlepšího odborníka vůbec, alespoň co se transmitterů týče.“

„Každopádně tam pošlu kamerový tým, abychom měli dost filmových záznamů.“

Atlan potvrdil souhlas a přerušil spojení. Pohlédl na hodinky. Bylo třicet minut po patnácté hodině.

„Nevím, jestli má smysl čekat tady na ty filmaře,“ usoudil. „Mezitím můžeme prohlédnout jiné části podzemí a promluvit s nějakými Gurrady.“

„Nebo se vrátíme na palubu CRESTU V,“ napadlo doktora Bysiphera.

Tolot poznamenal, že se mu nelíbí ani jeden z návrhů. Nechtělo se opustit transmitterovou halu.

„Dobrá, tak během čekání na kameramany dál prohlížejte zařízení,“ řekl Atlan Haluťanovi.

„Domluveno,“ potvrdil spokojený Tolot.

Než mohl Atlan v doprovodu doktora Bysiphera a Tako Kakuty halu opustit, začala se podlaha pod jejich nohama pohybovat. Otřesy během vteřiny přibraly na intenzitě, takže dva muži a Haluťan padli na zem. Jen Atlan zůstal stát.

„Co je?“ vykřikl Kakuta.

Atlan sledoval, jak pobledlý Bysiphere vstává.

„Možná se planeta začíná rozpadat,“ vydechl hyperfyzik. „Ulebové zde mohli ukrýt automatický obranný systém a ten teď Port Gurrad zničí.“

„Pojďme raději nahoru,“ řekl japonský teleporter.

Atlan zavrtěl hlavou. „Pokud se chvění nezhorší, zůstaneme tady,“ rozhodl. „Třeba budou mít ty otřesy vliv na transmitter. Bude-li to potřeba, můžete mě a doktora teleportovat do bezpečí.“

„A Tolot?“ namítl mutant.

„Nedělejte si o mě žádné starosti,“ řekl Tolot. „Já projdu všude.“

V tu chvíli zapípala Atlanova náramková vysílačka. Arkonidan ji aktivoval.

Z přijímače zazněl Rhodanův rozčilený hlas.

„Je u vás vše v pořádku?“ ptal se Velký administrátor.

„Pořádně to s námi zatřáslo,“ hlásil Atlan. „Co se stalo?“

„Jedná se o neobvykle silný strukturální otřes,“ řekl Rhodan. „Snažíme se zaměřit zdroj této hyperexploze.“

„Domníváš se, že to platilo nám?“ ptal se Atlan.

„Ne,“ odpověděl Rhodan. „Otřesy byly zachyceny i jinde. I tak bude lepší, když opustíš planetu. Pomocí zaměřovačů jsme zjistili, že strukturální otřesy mohou ohrozit zdejší slunce.“

„To bude teprve zajímavé,“ usoudil Atlan. „Zůstaneme.“

„Je to tvá věc,“ mínil Rhodan. „Ohlásím se, až budu mít něco nového.“

* * *

Strukturální otřes byl zaznamenán na palubách všech kosmických lodí v oblasti soustavy Market. Především citlivé zaměřovací přístroje CRESTU V jej objevily téměř okamžitě.

Energetický náraz zasáhl systém Market v 15:35 hodin.

Již o pár minut později bylo určeno, ve kterém směru a vzdálenosti k hyperexplozi došlo.

„Pevně věřím, že tento podivný výbuch souvisí se zmizením mého syna a jeho průvodců,“ řekl Perry Rhodan na mezitím svolané bleskové konferenci s veliteli ostatních lodí. „Události časově příliš souvisí, než aby se dalo mluvit o náhodě. Teď víme, kde máme Roie Dantona hledat.“

O slovo se přihlásil generál Ems Kastori.

„Pokud se naše současné úvahy zakládají na pravdě, leží domovský svět Ulebů v materiálovém mostu a ne v Malém Magellanově mraku, jak jsme si mysleli doposud.“

Rhodan na okamžik zaváhal.

„Správně, generále,“ řekl poté. „Jsem přesvědčen, že všechno, co se událo v Malém Magellanově mračnu, bylo jen snahou Ulebů odvést naši pozornost od jejich centrální soustavy.“

„Rád bych věřil, že se u lokalizované hyperexploze jedná o zprávu od Dantona,“ pronesl šéfinženýr CRESTU V, Bert Hefrich. „Ptám se ale, jak by malá skupinka mohla vyvolat tak silný jev?“

Diskuse byla přerušena, když se ozval jeden z vědců z palubní observatoře CRESTU V a podal zprávu o tom, že následky strukturálního otřesu byly zpozorovány u mnoha sluncí materiálového mostu a obou Magellanových mračen. Na planetách v bezprostřední blízkosti byla zaměřena velmi silná zemětřesení.

Jako vždy v takových situacích pojal Perry Rhodan bleskurychlé rozhodnutí.

„Generále, zanecháte deset vašich lodí v soustavě Market. Se zbytkem budete následovat CREST V,“ rozkázal.

Kastoriho ošklivá tvář se na obrazovce roztáhla do úsměvu.

„Mám pravdu, že se náš cíl nachází v místě hyperexploze?“ informoval se.

„Přesně!“ potvrdil Rhodan.

O deset minut později uháněly lodě ven ze systému Market. Zůstalo jen deset Kastoriho křižníků a rychlá kurýrní loď Juliana Tifflora.

* * *

Atlan ještě jednou zavolal vysílačkou Perryho Rhodana a oznámil mu, že Port Gurrad prozatím neopustí.

„Mám dojem, že to přestává,“ řekl dr. Armond Bysiphere a zdvihl hlavu. Během řeči se musel rukou pevně držet kovové tyče, aby neztratil rovnováhu. Podlaha haly, zasažené zemětřesením, se silně chvěla, ale dosud odolávala. Pouze několik tenkých prasklinek ve stěnách ukazovalo, jakou daň si otřesy vybírají.

„Mýlíte se,“ odpověděl Icho Tolot s obvyklým klidem. „Je to naopak. Otřesy jsou silnější.“

Bysiphere si povzdechl: „Díky za uklidnění.“

Atlan, který byl ve vstupu do haly, pohlédl ven a spatřil tam postávající příslušníky průzkumných jednotek. Muži na Arkonidana strnule zírali a bylo na nich vidět, že se obávají dalšího pobytu na Port Gurradu.

„Dobrá! Všichni prchnou na povrch!“ zvolal Atlan a kývl na svoje průvodce. „Zjevně už to přestává být bezpečné.“

Zkontaktoval hlavní stanici na povrchu. Ohlásil se mu tamější velitel, poručík Meinardi.

„Pane, právě pozorujeme vznik sopky,“ řekl důstojník rozčileně. „Vaši muži musí okamžitě vyklidit podzemí.“

„Máte pravdu,“ souhlasil Atlan.

„No, pane... Bude nejlepší, když tu halu opustíte i vy.“ Poručík působil velmi přesvědčivě. „Když otřesy zesílí, bude tam všemu hrozit zřícení.“

„Hned půjdeme,“ slíbil Atlan, který rozuměl duševním útrapám mladého důstojníka.

Jeho pozornost upoutalo několik tuctů Gurradů, kteří se v panice řítili k nejbližšímu únikovému východu. Bysiphere, krácející vedle Atlana, pohodil hlavou:

„Gurradové prchají na povrch,“ řekl. „Rovněž bychom neměli váhat.“

Atlan hleděl do transmitterové haly, kde Icho Tolot manipuloval se zařízením projektoru. Jak se zdálo, Halut'an otřesy probíhající podzemní stanicí vůbec nevnímal.

Náhle se ozvalo ohlušující praskání. Atlan viděl, jak sebou Bysiphere trhl. Odněkud z hloubky zazněl úzkostlivý křik dosud zajatých Gurradů.

„V naší blízkosti se propadá strop,“ varoval Bysiphere.

Atlan kývl. Vešel do haly a pokynul Kakutovi.

„Nebudeme dál pokoušet štěstí,“ řekl. „Jdeme nahoru.“

Mutant i Bysiphere si očividně oddechli.

„Pojďte, Tolote!“ zavolal Atlan na Haluťana. „Nemá smysl, abychom ještě déle čekali.“

Atlan věděl, že Haluťanovi nemá právo rozkazovat.

Kdyby se Tolot rozhodl zůstat v hale s transponderem, nemohl ho nikdo nutit jít na povrch. K Atlanově úlevě se obr odvrátil od sloupovitého projektoru a přišel k ostatním.

„Je možné, že strukturální otřesy planetu zničí,“ řekl Atlan. „Poručík Meinardi oznámil vytvoření nové sopky. A vzniknou nejspíš další vulkány.“

Opustili halu. Venku na chodbě se to hemžilo Gurrady, kteří běželi k antigravitační šachtě.

„Všechny únikové cesty jsou teď už zablokované,“ konstatoval Kakuta a uchopil Atlana a Bysiphere za ruce. „Skočím s vámi nahoru a potom přijdu pro Tolota.“

Tolot nabídku odmítl.

„Čekejte na mě na povrchu,“ řekl. „Měl by jste šetřit síly, Kakuto.“

Atlan teleporterovi pokynul. Kakuta se okamžik soustředil a poté s oběma průvodci zmizel. Když se rematerializovali na povrchu, naskytl se jim děsivý pohled. Nebe zakryla mračna kouře. Na obzoru planuly kužely dvou vulkánů. Země byla rozrytá.

Atlan ukázal k pomocné stanici, kterou Pozemšťané na Port Gurradu vystavěli.

„Tam naproti stojí Space-Jet, který pro nás poslal Perry,“ řekl.

„Snad se ho nezmocnili Gurradové,“ strachoval se Bysiphere.

Atlan se rozhlédl. Z ústí antigravitačních šachet prudili uprchlíci. Ale ani na povrchu planety nebyli v bezpečí. Všude se otevírala zem a hrozila Gurrady poltit.

Atlan zapojil komunikační přístroj a zavolal velitele lodí zdržujících se v soustavě Market.

„Musíme Gurrady neprodleně evakuovat, majore Wyndlone!“ rozkázal Atlan. „Pokud je nedopravíme na palubu našich plavidel, čeká je na tomto světě smrt.“

Kastoriho zástupce slíbil, že ihned začne záchranná akce. Jak Atlan věděl, nečekal na astronauta lehký úkol. Mezitím byla většina pozemských průzkumníků na palubě kosmické lodi.

„Podle mě se majorovi nemůže podařit zachránit všech deset tisíc Gurradů,“ vrtěl hlavou Tako Kakuta. Mluvil zvýšeným hlasem, aby překřičel řev vulkánů.

Tři muži pospíchali k západní straně průzkumné stanice. Před stanicí stál velký astronaut a křičel na skupinu Gurradů povely. Atlan nerozuměl, co volá, ale jeho posunky byly jednoznačné. Bylo děsivé horko a Arkonidan se rychle zpotil.

Země před Atlanem vybuchla, vytryskla k nebi a potom přšla v lavině písku a kamení zpět dolů.

„Rychleji!“ volal Arkonidan.

Na moment ztratil pomocnou stanici z očí. Když se oblak prachu rozptýlil, zbyly z budovy jen ruiny. Před dýmající hromadou trosek byl nadále mohutný muž a vřeštěl na Gurrady, kteří jako omámení zírali na zničenou základnu. Situace v sobě měla něco groteskního.

Space-Jet, ke kterému se Atlan a jeho dva průvodci blížili, byl stále nepoškozený, ale obklopovala ho velká skupina Gurradů. Marně se zkoušeli do diskovité lodi dostat.

Ze zataženého nebe se snesl první pomocný člun od majora Wyndlona. Když ho Gurradové spatřili, propukl nepopsatelný jásot. Lví lidé pochopili, že mají být zachráněni.

Tři muži se probíjeli davem.

Velký muž byl poručík Meinardi.

„Pane!“ volal na Atlana. „Stanice je zničena!“

„To vidím,“ odpověděl Atlan suše. „Jak to, že tu ještě stojíte? Proč jste neodletěl v některém z pomocných člunů?“

„Stanice, pane,“ vysvětlil Meinardi. „Já... Chtěl jsem ji zachránit.“

„Na to je teď pozdě,“ řekl Atlan a ukázal na trosky. „Byl při zřícení stanice někdo uvnitř?“

Meinardi zavrtěl hlavou. Atlan poručíkovi nařídil, aby ihned opustil Port Gurrad.

„Tito příliš horliví mladíci mi jdou na nervy,“ nadával Atlan, když Meinardi zmizel.

Odehnali Gurrady, kteří se pohybovali blízkosti Space-Jetu. Potom Atlan s pomocí náramkové vysílačky otevřel vstup malého plavidla.

„Co je s Tolotem?“ ptal se Bysiphre.

Atlan vlezl do lodi.

„Nejprve musíme odstartovat,“ zavrčel. „Ve vzduchu jsme ve větším bezpečí, než na povrchu planety.“

Jen dořekl tato slova, ozval se dlouhotrvající rachot. Space-Jet se začal naklánět. Několika kroky dosáhl Atlan sedadla pilota a aktivoval antigravitační projektor. Diskovitá loď se vznesla.

„Měli bychom zamířit k antigravitační šachtě,“ navrhl Kakuta. „Tam Tolota objevíme nejspíše.“

Evakuace Gurradů jim hledání Halut'ana značně zkomplikovala. Všude přistávaly pomocné čluny z lodí majora Wyndlona.

Astronauti a Gurradové pobíhali sem a tam. O něco později uviděla trojice Tolotovu obrovitou siluetu blízko pomocného člunu. Halut'an byl opět zaměstnán, protože nesl dva Gurrady. Zřejmě byli tak vážně zraněni, že nemohli sami vyhledat záchranný člun.

„Támhle dole je náš přítel!“ zvolal Atlan.

Čekali, až Tolot odnese Gurrady do lodě. Potom přistáli v Halut'anově bezprostřední blízkosti. Tolot běžel k malé lodi. Vzápětí už byl na palubě. Atlan vystoupal do tisícimetrové výšky.

„Teď můžeme konečně odložit naše ochranné obleky,“ řekl Atlan.

„Obávám se, že planeta vybuchne,“ prohlásil Kakuta a s pohledem upřeným na přístroje.

Bysiphère hleděl ven kopulí Space-Jetu. Port Gurrad byl skutečně umírající svět.

„Nemůžeme tu nic víc dělat,“ řekl Arkonidan. „Opustíme atmosféru planety. Ve vesmíru je to teď nejjistější.“

V tom momentu explodovala část povrchu u stanice Ulebů.

Bylo to obrovská exploze, masy skal byly vrženy do vzduchu, tlaková vlna narazila do Space-Jetu a vrhla ho o několik set metrů dál. Atlan pevně stiskl řízení a přinutil malou loď opět k poslušnosti.

„Podívejte!!“ vykřikl rozrušeně Bysiphère.

Kouř a mračna prachu se nenadále rozestoupily. V místě výbuchu teď zel obrovský kráter. Z vzniklého otvoru vylétly do nebe dva tmavozelené energetické sloupy a v jednom kilometru nad povrchem se spojily v oblouk.

„Transmitter!“ řekl Tolot. „Jeho automatika je zapnutá.“

Mezi zelenými sloupy se vlnilo charakteristické pětidimenzionální pole.

Čluny majora Wyndlona se s Gurrady na palubě vracely na své loď a vyzařovací oblasti transmiteru se vyhýbaly širokým obloukem.

„Teď víme, proč byla transmitterová hala tak nízká,“ řekl Bysiphère. „Ulebové plánovali, že se sloupy transmiteru spojí vysoko nad horami. Fakt, že aktivace zničí i část stanice, je zakalkulované riziko. Mimo to se potvrdila Tolotova domněnka, že transmitter funguje jen jednou, v okamžiku nejvyššího nebezpečí.“

„Potom nechápu, proč je teď transmitter nastaven na příjem,“ pronesl Kakuta zamyšleně. „Zelená barva energie znamená, že transmitter nemůže vysílat. Nikdo tedy neopustí tuto planetu.“

„Třeba se brzy objeví záchranná loď,“ přemýšlel nahlas Bysiphère. „To by mohlo být pro Wyndlona nepříjemné.“

Atlan zavolal majora Wyndlona.

„Moji lidé mi podali zprávu, co se u vás děje,“ řekl major, když se podařilo navázat spojení. „Věříte, že máme počítat s návštěvou kuželových lodí, pane?“

„To nevím,“ odpověděl po pravdě Atlan. „V každém případě by jste měli co nejrychleji ukončit evakuaci. Připravte se na případný útok Bestií.“

„Mí muži dělají, co je v jejich silách,“ řekl Wyndlon. „Gurradové jsou však velmi nervózní, takže jejich záchrana není snadná. Teď, když vidí transmitter, ztratí asi nervy úplně.“

„Přerušete evakuaci hned, jak se vynoří lodi Ulebů,“ nařídil Atlan.

Viděl, že major na okamžik zaváhal. Potom Wyndlon vyhrkl: „Pane, nechcete se Space-Jetem přistát na palubě mého křižníku?“

„Ne,“ odmítl Atlan kategoricky. „Zůstaneme a budeme vše pozorovat.“

Arkonidan viděl, že Bysiphere strnul, když uslyšel toto rozhodnutí. Také Tako Kakuta nevypadal příliš nadšeně. Tolot neměl schopnost projevit na svém obličejí jakýkoli pocit, ale chtěl zůstat v blízkosti transmiteru. Jeho další slova to potvrdila.

„Nemůžeme poněkud blíže?“ zeptal se Halut'an. „Kouř a mrak prachu brání dokonalému výhledu.“

Atlan se rozhodl obrovi vyhovět a zamířil se Space-Jetem ke gigantickému portálu. Nakonec to byl Tolot, kdo díky příbuznosti s Bestiemi věděl o podobných zařízeních nejvíc. To Icho třem přátelům vysvětlil, co znamená zelená barva oblouku.

„Není mně jasném, proč je stále nastaven na příjem,“ bručel Tolot. „Energie sloupů by musela být bílá, pak by byl transmitter připraven na vysílání.“

„Snad je ve vašich podkladech chyba,“ přemítal Tako Kakuta. „Je přece možné, že Ulebové obě barvy zaměnili.“

Atlan mlčky pozoroval transmitter. V jeho mozku se zrodil určitý plán, ale ještě ho ostatním nechtěl prozradit.

Za třicet minut se znovu ohlásil major Wyndlon.

„Poslední člun je na cestě z planety, pane,“ řekl astronaut. „Evakuace je úspěšně za námi.“

„Máte můj obdiv, majore,“ prohlásil Arkonidan. „Byla to dobrá a především rychlá práce.“

„V atmosféře Port Gurradu je už jen váš Space-Jet, pane...“

Atlan narážce rozuměl, ale nereagoval na ni.

„Vidíme odtud několik nových sopečných výbuchů,“ naléhal major. „Na tohle světě nezůstane kámen na kameni.“

Dříve, než mohl Atlan odpovědět, přihodilo se něco, co získalo celou jeho pozornost.

Zelená záře transmiteru měnila zabarvení.

„Bude bílý!“ zvolal Bysiphere rozčileně, když to postřehl.

„Transmitter vysílá,“ pronesl Tolot.

Tři muži a Halutan napjatě sledovali, jak zelenou barva zcela nahradila bílá.

„Ted' můžeme dovnitř,“ vydechl Atlan.

„Co?!“ vyhrkli současně Tako Kakuta a dr.Bysiphere

Tolot se skoro hystericky rozesmál.

„Věděl jsem to!“ vřeštěl. „Věděl jsem, že budete chtít letět skrz!“

„Ale to je šílenství!“ zděsil se Bysiphere. „Vůbec nevíme, kde se rematerializujeme. Použít ten transmitter, to je holá sebevražda.“

„Jsem přesvědčen, že se objevíme někde blízko hlavního stanu Ulebů,“ odpovéděl Atlan klidně. „S trochu štěstí se můžeme setkat dokonce i s Roiem Dantonem.“

Bysiphere zasténal a upřeně hleděl na portál. Kakuta přejel očima z Atlana na stále se smějícího Icho Tolota.

„Tato akce je samozřejmě dobrovolná,“ řekl Atlan. „Tako, jestli chcete, zavolám pomocný člun, aby vás a Bysiphera odvezl.“

Mutant se podíval na hyperfyzika, ale Bysiphere se Japoncovu tázavému pohledu vyhnul.

„Zapřísahám vás pane, neriskujte to,“ ozval se Bysiphere. „Nemáme ani tušení, co tam je.“

Atlan ukázal na Tolota.

„Mě stačí, co ví náš halutský přítel - a jeho účast na této akci.“

„Ovšem, děti moje,“ zahučel Tolot.

„Samotné vás letět rozhodně nenechám,“ řekl Tako Kakuta rázně. „A třeba mě budete potřebovat.“

Atlan se otočil k doktoru Bysipherovi .

„A vy?“

Bysiphere upřeně hleděl na špičky svých bot. Přál si být někde daleko, aby se mohl v klidu rozhodnout. Pokud se zúčastní této akce, jistě brzy zemře. Když však zůstane a oni zahynou, do konce života ho bude tížit svědomí.

Trhl sebou.

„Jdu s vámi,“ řekl. „Ovšem jen z vědeckého zájmu a ne proto, že by mi nějak ležel na srdci váš osud.“

* * *

Major Wyndlon se naklonil nad obrazovku.

„Proč nemáme spojení se Space-Jetem?“ ptal se drsným tónem.

Z reproduktoru zazněl hlas službu konajícího radiotelegrafisty.

„Space-Jet právě zmizel v transmiteru, majore. Spojení se v tu chvíli přerušilo.“

Wyndlon se v křesle pomalu opřel a zhluboka dýchal. „Zvláštní,“ pomyslí si. „Po celou dobu jsem spoléhal, že takoví blázni nejsou.“

Strukturální otřes způsobený zmizením Atlanovy lodi ho vyvedl z omylu.

Mezitím Perry Rhodan a jeho čtyřicet lodí letělo nejvyšší rychlostí ke zdroji tajemné šokové vlny. Přes komunikační most složený z lehkých křížníků se Rhodan spojil s Reginaldem Bullem. Administrátor přikázal svému příteli, aby svých třicet tisíc lodí vedl ke stejnému cíli.

Rychle provedené výpočty ukázaly, že CREST V, Kastoriho plavidla a Bullyho flotila dorazí přibližně ve stejnou dobu.

To ještě nikdo netušil, že malý Space-Jet se třemi muži a jedním Halut'anem na palubě tam bude dříve.

* * *

Venku zuřila bouře. Jekot orkánu byl slyšet i přes ochrannou přilbu.

Roi Danton klouzal paprskem světlometu po kovové zdi a zastavil se na Guckym. Myšob dřepěl vedle vstupu a usilovně naslouchal. Světelný paprsek šel dále a padl na Tronara a Rakala Woolverovi, kteří leželi vedle sebe na zemi a

spali. Danton mimoděk zakroutil hlavou. Bylo mu záhadou, jak mohli oba mutanti v klidu spát.

Dr.Lieber posedával v rohu. Danton věděl, že vědec je úplně vyčerpaný. Ačkoli antigravitační agregát absorboval čtyřnásobnou gravitace planety, znamenal speciální bojový oblek nesmírnou zátěž. Každý pohyb v něm byl únavný.

Danton světlo vypnul a pohlédl na hodinky. Od opuštění pohoří a přesunu do této pobožené stanice uplynuly tři hodiny.

„Už tady dál nemůžeme zůstat,“ oznámil Gucky a těžkopádně se batolil do středu místnosti. „Venku je hlídková loď.“

„Nechtějí to vzdát,“ zavrčel Roi Danton. „Musíme počítat s tím, že zachytí energetické emise našich obleků.“

Zbudil oba Woolvery a vysvětlil jim situaci.

„Nemůže trvat dlouho, než nás Ulebové lokalizují,“ souhlasil Rakal Woolver. „Ale potom nás ještě musí chytit. Jsou tu nesčetné proudy energie, do kterých se Tronar a já můžeme ponořit. Vás a doktora zase může teleportovat Gucky.“

„Snad ještě několikrát, ale potom bude myšob vyčerpaný,“ poznamenal dr.Lieber.

„Můj bratr a já nejsme v pohybu omezeni,“ řekl Tronar. „Tato výhoda by se měla využít. Zjistili jsme, že naprostá většina energetických impulsů jde z měsíce, na kterém chtěli přistát ulebsští uprchlíci, než nad jejich lodí převzala vládu automatika.“

„Zdá se, že ten měsíc je jejich obytný svět,“ uvažoval Roi Danton.

„Tak ho pojmenujeme Uleb I,“ navrhl dr.Lieber. „Každý měsíc označíme číslem. Tak si je nepopleteme.“

Danton se pousmál. „Kdoví, jestli budeme mít možnost si je poplést. Přesto souhlasím, doktore. Odteď je to Uleb I...“

Zarazil se a pohlédl na náramkový zaměřovač. „Co se to venku děje?“ vykřikl.

„V naší blízkosti je stále víc letounů,“ vysvětloval Gucky. „Našel jsem ale jen málo myšlenkových impulsů. Pátrací stroje tedy řídí roboti.“

„Musíme odejít pryč,“ řekl Roi Danton. „Obávám se, že první pátrači brzy přistanou.“

Rakal Woolver položil ruku na Dantonovo rameno.

„Dejte mi ještě několik minut čas,“ prosil mutant. „Chci provést jeden pokus.“

Vlnový sprinter zmizel. Danton sraštil čelo a obrátil se k Tronaru Woolverovi. „Co má v plánu?“

Rakalův bratr pokrčil rameny, i když v pancéřovaném obleku to nebylo nic jednoduchého.

„Chce se dostat na Uleb I,“ odpověděl.

„To je šílenství,“ bručel Danton. „To nepřežije.“

„Proč ne?“ zeptal se Tronar. „Je-li na Ulebu I tolik energetických proudů jako tady na Atlasu, nehrozí bratrovi žádné nebezpečí.“

„Roi! První loď přistává!“ zavolal poplašeně Gucky. „Jestli Ulebové vědí, že jsme tady, tak celou ruinu zničí. Musíme rychle utéct.“

„Ale Rakal nás nenajde, když teď uprchneme,“ namítl dr.Lieber.

„Nedělejte si o něj starosti,“ opáčil Tronar. „Určitě nás najde.“

Danton opět pohlédl na detektor hmoty na svém zápěstí.

„Mám nedobří pocit, že Ulebové tuto budovu obklíčili. Zmizíme hned.“

Tronar Woolver na nic nečekal a odhmotnil se. Danton vrhl pohled na místo, kde mutant před ještě okamžikem stál. Ostatní mohli Woolverům jen závidět. Pokud Ulebové nepřijdou na myšlenku vypnout veškeré elektrárny na Atlasu a třinácti měsících, mohli být bratři polapeni jen náhodou.

Jinak to bylo s Dantonem a doktorem Lieberem. Ani Gucky nedisponoval neomezenou psychickou energií. Nadto ho fyzicky nesmírně vysilovalo nošení těžkého ochranného obleku.

„Jsi připraven?“ zeptal se Danton myšoba.

„Ovšem,“ odpověděl Gucky. „Dejte mi ruce a můžeme skočit.“

Chytil dr.Liebera a Roie Dantona, soustředil se na teleportační skok a i s oběma přáteli zmizel ze zříceniny - někam na orkány zpustošený povrch obří planety Atlas.

* * *

Rakal Woolver se zhmotnil uvnitř velké vysílací stanice na Ulebu I. Jak doufal, nebyla v budově ani jedna z obrovitých Bestií. Stanice pracovala automaticky.

Mutant se přesvědčil, že je v místnosti dost energetických vln na případný útěk, potom šel k šestihrannému oknu a pohlédl ven. Uleb I se zdál být rajským světem. Rakal Woolver spatřil rozsáhlý park. Opodál, mezi stromy a keři, stály kopulovité budovy. Ulebové neznali žádné sociální společenství, žili odděleně. Sdružovali se pouze v době, když bojovali s nějakých protivníkem.

Woolver se odvrátil od okna a prozkoumal stanici. V tuto chvíli nemělo cenu provést zde sabotáž. To mohl udělat později. Teď se musel vrátit na Atlas, aby vyhledal bratra a ostatní členy komanda. Rakal nemusel na vhodný energetický paprsek čekat dlouho. Splynul s ním a zmizel zpět na Atlas.

* * *

Trojice materializovala na volném prostranství a mohutná síla větru je i přes váhu obleků strhávala s sebou.

„Všechno v pořádku?“ ptal se Danton.

„Ano,“ řekl Gucky. „Absolvovali jsme zhruba tři sta kilometrů.“

Těžkopádně kráčeli k nedalekému skalnímu útvaru, u něhož chtěli najít úkryt. Příkrčení usedli ke skalní stěně. Gucky se schoulil hluboko mezi oba muže, takže bouři skoro necítil. Danton mlčky prověřil zaměřovací přístroje. Někde

blízko musela stát základna Ulebů. Také se znovu objevily impulzy ulebských lokátorů.

Danton věděl, že tady žádný klid nenajdou. Ulebové lovu na cizince, kteří jim zničili jejich časový štít, nehodlali zanechat.

Danton lehce šťouchl do myšoba.

„Nespi, maličký,“ varoval Guckyho. „Je možné, že za chvíli budeme muset pryč.“

Dr.Lieber těžce oddychoval.

„Kdybychom si konečně mohli svléknout ty obleky,“ prohodil zničeně.

„Z toho zatím nic nebude,“ zavrtěl hlavou Danton. Vytáhnul se nahoru na skalní výstupek a hleděl kolem sebe. Mraky amoniakového sněhu, hnané větrem, zabránily dohledu dál, než na dvacet metrů. Danton tak nemohl spatřit žádnou ulebskou stavbu.

„Je tam něco?“ dotazovat se dr.Lieber.

„Ne,“ řekl Danton.

„To není na tomto světě žádné bezpečné místo?“ zamručel vědec zoufale.

„Asi ne,“ odpověděl Roi.

Jeho naděje, že se objeví Woolverové, se ukázala lichá. Tronar patrně hledal svého bratra.

Pohled na detektor Dantonovi prozradil, že pátrací letouny Uleb se zase přibližují. Nebylo možné se vyvarovat slabých emisí obleků a Bestie dokázaly najít i tak slabé energetické stopy.

„Mají nás,“ hlesl Danton. „Musíme dál.“

Někde před nimi se zablesklo a krátce nato přerušilo hluk orkánu mohutné zahřmění.

„Bomby!“ zděsil se dr.Lieber. „A blízko.“

Gucky rychle vyskočil na nohy a uchopil ruce obou mužů. Odhmotnil se s nimi dříve, než dopadla další bomba. Krajina, v níž se vynořili, se od té minulé značně lišila. Z vířícího sněhu čněly tmavé skály.

Trojice našla útočiště pod skalním převísem Tady bylo poměrně klidno.

„Snad nás nechají pár hodin odpočívat,“ bědoval dr.Lieber. „Nebo už se ani nepostavím na nohy.“

Danton se uvelebil u hrubé skalní stěny a zavřel oči.

„Jak na tom jsi?“ otázal se myšoba.

Gucky jen nezřetelně zavrčel.

Vítr se stočil, neboť teď se hnal jejich úkrytem a plnil ho sněhem. Zima jim nevadila, protože jejich obleky byly vytápěné, ale neviděli ani na pár metrů.

Dantonův zaměřovací přístroj nenašel v přilehlém okolí pohybující se kovový předmět.

„Setřásli jsme je,“ oznámil Danton. „Alespoň prozatím.“

„Jsi si jistý?“ chtěl vědět Gucky. „Já myslím, že nás za chvíli vypátrají.“

„Proč se Woolverové navrací?“ přemýšlel znepokojený doktor Lieber. „Ten Rakalův výlet na Uleb I byla chyba.“

Danton neodpověděl. Jeho pozornost poutal lokátor, jehož ručka se začala vychylovat. Danton se zamračil. Pátrací jednotky Ulebů slavily další malé vítězství.

„Ulebské lodi přilétají,“ skřípal Danton zuby.

Gucky unaveně vstal.

„Je nejvyšší čas něco vymyslet,“ řekl. „Nezvládnou už moc dalších skoků.“

„Snad by jsme měli s nepřítelem vyjednávat,“ navrhl dr.Lieber. „Tím získáme nějakou tu chvíli navíc.“

Danton se dal do smíchu. Byl šéfmatematik skutečně tak naivní, že věřil v ochotu Ulebů vyjednávat? Monstra by ho usmrtila ihned, jakmile by k tomu dostala příležitost. O vyjednávání se vůbec nedalo uvažovat.

Danton se zamyslel. „Je jedno místo, kde by Ulebové nemuseli pátrat. Bývalá časová stanice...“

„To je to!“ vydechl dr.Lieber nadšeně. „U zničené stanice jistě nehledají.“

Danton se obrátil na Ilta. „Gucky, přeneses nás tam?“

„S vámi je to těžké,“ stěžoval si myšob. „Nejprve s vámi teleportuji přes půl planety a pak najednou chcete zase na původní místo?“

„Ale je to dobrý nápad,“ řekl Danton. „Třeba budeme mít štěstí.“

Gucky ještě trochu protestoval, ale celkem vzato byl plánem Roie Dantona spokojen. Ulebové těžko uhodnou, že by se uprchlíci ukryli na místě exploze.

Gucky i s dvěma Pozemšťany teleportoval. Zhmotnili se uprostřed pekla. Žhnoucí tekuté magma tryskalo k nebi v mohutných fontánách. Na místě výbuchu časové stanice byla planetární kůra rozlomena. Zemí probíhaly vibrace. Vzduch byl rozpálený. Horko způsobovalo při kontaktu s chladnější částí atmosféry strašlivé orkány, které celou katastrofu ještě zhoršovaly.

„Vidíte!“ křičel Danton. „Výbuch narušil kůru planety!“

„Jsme tady sice v bezpečí před zaměřením,“ mínil dr.Lieber, „ale teď musíme najít úkryt před erupcemi.“

„To nebude snadné,“ řekl Roi Danton a ukázal na širokou propast, jež se otevřela jen několik metrů od nich. „Dostali jsme se z bláta do louže!“

„Nemá smysl hledat nějakou jeskyni, když se za chvíli stejně zřítí,“ prohlásil Gucky.

Danton přemýšlel. Musel zvážit, kde své měla skupina větší šance na přežití. Danton se rozhodl zůstat v živly sužované oblasti. Pokud se vzdálí z místa katastrofy, Ulebové je dříve nebo později najdou a zabijí. Naproti tomu tady měli alespoň nějakou šanci.

Danton sdělil oběma společníkům své rozhodnutí. Gucky ani dr.Lieber neprotestovali. Začali hledat klidnější místo a jejich obleky musely prokázat svou odolnost. Přesto by je neuchránily, pokud by se například zřítily do propasti magmatu.

Bojové kombinézy nebyly nezničitelné.

Náhle se celá oblast ponořila do temně zeleného světla. Danton pohlédl vzhůru a to, co spatřil, mu vyrazilo dech.

Jen pár kilometrů od lávového koryta vyrostly energetické sloupy transmiteru. Spojily se a mezi nimi se zjevilo černé mihotání hyperprostoru.

Z tmavých hloubek transmiteru vylétl Space-Jet Solární flotily. Okamžitě ho uchvátila větrná smršť a pohazovala si s ním sem a tam.

S divokým výkřikem na rtech se Danton rozběhl k diskovitému člunu.

* * *

Bolest při zhmotnění byla krátká a prudká. Konečně se z nejasných obrysů znovu vynořil velín Space-Jetu. Ze zaměřovačů vyšel ostrý tón a Atlan se jim ihned věnoval. Po chvilce se zorientoval.

Pod ním bylo hotové peklo, ohnivý oceán, v němž řádily rozběsněné živly. Space-Jet nechal transmitter, symbol vysoce vyspělé techniky, za sebou.

Space-Jetem znovu a znovu pohazoval vítr, takže Atlan musel na stabilizaci stroje nasadit všechny síly.

„Kde jsme se to ocitli?“ volal zděšeně Bysiphere. „Na tomhle pekelném světě přece nikdo nemůže žít.“

Tolot zůstal jak vždy klidný.

„Sopečné výbuchy, které pozorujeme, nejsou na této planetě běžné,“ vysvětlil. „Zemskou kůru poškodila nějaká katastrofa.“

„Stejná katastrofa, jaká vyvolala strukturální otřes!“ přidal se Atlan.

Tako Kakuta přistoupil blíž k průhledné příďové kopuly Space-Jetu a upřeně hleděl do bouře. Povrch planety byl stěží rozeznatelný. Jen s obtížemi se dalo tam dole představit něco živého.

„Musíme si najít bezpečnější místo,“ navrhl Atlan.

Ostatní souhlasili.

„Jak vidíte, nemýlil jsem se,“ řekl Tolot spokojeně, když Space-Jet zamířil pryč od transmiteru. „Zařízení na Port Gurradu skutečně patří k ulebskému únikovému plánu.“

„Zdá se vám toto jako obytný svět Ulebů? ptal se Tako Kakuta pochybovačně.

„Mohou žít pod povrchem,“ řekl Tolot. „Narazíme na ně nejspíš dřív, než nám bude milo.“

Atlan oběma rukama držel řízení. Za těchto okolností nemohl svěřit ovládání plavidla automaticce. Vpřed se prodírali jen pomalu.

Náhle se ozvala vysílačka. Atlan pohlédl na své společníky.

„Ulebové!“ vyjekl Bysiphere.

„Ulebové stěží vysílají na nouzové frekvenci Solární flotily,“ odpověděl Atlan a sklonil se nad přístrojem. Za pár sekund už držel dešifrovaný text v dlani.

„SOS!“ četl. „Tady je Roi Danton. Vidíme vás.“

Atlanova ruka poklesla. Lehce se třásla.

„Někde tam dole jsou Roi Danton a jeho průvodci,“ pronesl. „Musíme je najít a vzít na palubu.“

„Zaměřuji vysílač,“ řekl Icho Tolot. „Pospěšte si. Vysílání zachytili i Ulebové. Přestože ho nebudou moci dekodovat, budou se snažit najít zdroj.“

„Strašpytle,“ křikl Bysiphere. Měl to být vtip, ale nikdo se smál. Atlan se musel koncentrovat na přistávací manévry. Zuřící bouře je nenechala na pokoji. Hnací mechanismus zahučel, když se Atlan rozletěl proti větru. Skrz kopuly zahlédli tři siluety. Jedna byla menší, šlo tedy nepochybně o Guckyho.

„Kde jsou Woolverové?“ divil se Bysiphere, když Space-Jet konečně přistál.

„Pravděpodobně jsou na průzkumu,“ odpověděl Atlan. „Na palubu se mohou dostat kdykoli.“

„Jestliže sem přijdou dva muži a Gucky, nezbude zde dost místa,“ konstatoval Icho Tolot. „Provedu tedy změnu struktury svého těla a připevním se na vnější plášť Jetu.“

Atlan neodporoval, protože věděl, že je nejlepší řešení. Po opuštění planety bude Tolot na povrchu plavidla v bezpečí; za změněné molekulární struktury mohl nějaký čas žít i ve vakuu.

Tolot zmizel v otevřené přechodové komoře. Za okamžik se v ní objevili Danton a dr.Lieber. Na dlouhé zdravení nebyl čas, ale Atlan poznamenat, že je skutečně rád vidí.

„Gucky hned přijde,“ řekl Danton. „Malý je vyčerpaný, i když jsme ho šetřili, jak se dalo.“

„Ano,“ potvrdil myšob, když se k nim přibatočil. „Už bych to venku dlouho nevydržel.“

Atlan přikývl a uzavřel vstupní otvor. Osádka Space-Jetu sledovala, jak se Tolot usadil na trupu. Poté se přestal pohybovat. Jeho ztuhlé tělo mělo tvrdost bloku terkonitu.

V tu chvíli se na můstku materializoval Rakal Woolver. Rozhlédl se okolo sebe.

„Je dobře, že jste se objevil,“ řekl Atlan. „Nebudu alespoň muset vyprávět dvakrát.“

Arkonidan rychle vyložil, jak se ve Space-Jetu dostali na Atlas.

„Naše setkání není náhoda,“ řekl Lord admirál závěrem. „Plně jsem se spolehal na pravdivost Tolotových údajů.“

Teď se do vyprávění pustil Roi Danton. Atlan se dozvěděl, co všechno pětičlenné komando na planetě Ulebů zažilo. Danton také nově příchozím předal veškeré údaje, které doposud získal.

„Systém Enemy se skládá z této planety, modrého slunce a třinácti měsíců,“ zakončil svou zprávu Danton. „Není pochyb o tom, že Uleb I je obytný svět zdejších vládců.“

„Já už na Ulebu I byl,“ přerušil rozhovor Rakal Woolver. „Je to přímo ráj, ale je tam také mnoho úkrytů.“

„Kde je váš bratr?“ zeptal se Atlan.

„V bezpečí,“ odpověděl Rakal vyhybavě. S úsměvem dodal: „Je zde trochu těsno. Raději opět půjdu.“

Než mohl Atlan protestovat, zmizel mutant v komunikačním paprsku.

Arkonidan tiše zaklel. Bylo by mu milejší, kdyby Woolverové zůstali v jeho blízkosti. Takhle si o ně musel dělat starosti.

„Co máte v úmyslu teď?“ otázal se Roi Danton.

Nesmrtelný Arkonidan zaváhal.

„Space-Jet a posádku dopravíme do bezpečí,“ řekl. „Opustíme systém Enemy.“

Člun odstartoval a bleskově získával výšku. Atlan zrychloval s maximálními přípustnými hodnotami, aby co nejdříve dosáhl volného prostoru.

Dr.Bysiphere, který sledoval kontroly, náhle na přístrojích zaregistroval mocný energetický impuls.

„Silný výtrysk energie na všech třinácti měsících planety Atlas!“ zvolal vědec.

Tako Kakuta se sklonit přes jeho rameno a také se podíval.

„Co může to znamenat?“ ptal se popleteně.

„Brzy to zjistíme,“ odpověděl tiše Bysiphere.

Mezitím nechal Space-Jet atmosféru obří planety za sebou. Pomocí lokátorů muži na člunu sledovali, jak z měsíců vyrazily silné proudy energie.

„Je to tak,“ pronesl Danton. „Na každém měsíci stojí velká elektrárna. Co mají Ulebové v plánu?“

Atlan tušil, že Bestie realizují nějaké dlouho připravené nouzové opatření. Možná to byla odpověď na zničení časového štítu. Atlan pro všechny případy snížil rychlost Jetu.

Náhle se okolo planety zformovalo energetické pole. Napájely ho stanice na Ulebu I-XIII.

„Paratronový štít!“ vykřikl dr.Bysiphere. „Ulebové zahalili svůj svět do paratronu!“

Atlan zavřely oči a pevně sevřel rty. To byl konec jejich útěku. Space-Jet nemohl nikdy proniknout paratronovým polem.

Během několika málo sekund se paratron roztáhl do obrovské duté koule, která obepínala planetu Atlas i třináct měsíců.

Atlan zastavil let diskovité lodi. Pokračovat v původním kurzu by se rovnalo sebevraždě.

„Soustavu už neopustíme,“ řekl Arkonidan. „Je škoda, že Perry a Kastori nestihli přilétnout včas.“

„Stejně by nám v tuto chvíli nemohli pomoci,“ opáčil Bysiphere. „Nikdo nemůže ze systému Enemy odletět a nikdo se sem také nedostane.“

„Naše šance na útěk tím značně klesly,“ podotkl Atlan. „A pokud se dál zdržíme ve vesmíru, Ulebové nás zaměří.“

„Měli bychom se pokusit přistát na jednom z měsíců,“ navrhl Tako Kakuta.

„Dobrá,“ souhlasil Atlan. „Letíme ve směru Ulebu jedna. Snad tam najdeme úkryt.“

Mezitím, co Space-Jet měnil kurz, stoupaly z jednotlivých měsíců četné kuželovité lodě různých velikostí. Během několika málo minut se to v prostoru

paratronové bubliny hemžilo jednotami Ulebů. Atlan pozorovaly pohyby plavidel na obrazovce Space-Jetu.

„Lov začíná,“ řekl. „Snad to na Uleb I stihneme.“

* * *

Rakal Woolver odložil svou přilbu a opřel se o mechem porostlý kmen stromu. Kolem něho bylo tak тихо, že slyšel bzúčení hmyzu mezi rozkvetlými keři. Rakal se cítil naprosto bezpečně. Protože měl Uleb I dýchatelnou atmosféru a panovala na něm skoro normální gravitace, mohl mutant vypnout agregáty svého ochranného oděvu. Z tohoto důvodu ho Ulebové nebyli schopni zaměřit.

Jen náhoda sem mohla přivést někoho dalšího - a pro tento případ byl Rakal rovněž vybaven.

Díky tichu by přibližujícího se Uleba zaregistroval dřív, než Bestie jeho. Zbude mu tak dost času na útek. Rakal Woolver seděl uprostřed jednoho z mnoha umělých lesů na Ulebu I. Měsíc měl čtyři hlavní kontinenty, přičemž dva a dva ležely proti sobě na severní a jižní polokouli. Pevniny odděloval v oblasti rovníku rozlehlý oceán. Uleb I měl pohoří vysoká až devět tisíc metrů. Bylo zde až nápadně velké množství vodopádů. Pevninu protínala spousta vodních toků. Na každém ze čtyř kontinentů panovalo stejné podnebí. Na Rakalův vkus zde bylo trochu teplo, ale Ulebům to zřejmě vyhovovalo.

Oba bratři už navštívili většinu měsíců. Při tom zjistili, že ostatní oběžnice tvoří zásobovací systém. Byly tu zemědělské, výzkumné a průmyslové světy. Miliony Gurradů a jiných ras sloužily Ulebům jako otroci.

Uleb I byl obytný svět. Rakal o tom nepochyboval, ačkoli nenašel jediné město. Ulebové žili sami, společně postupovali pouze ve válce s nepřáteli. Na měsíci stály povětšinou menší budovy, ve kterých bydlely Bestie. Jen tam, kde stály elektrárny a komunikační centra, vystavěli Ulebové větší domy. Většina těchto stanic byla plně automatizovaná, z čehož Rakal Woolver usoudil, že se Ulebové vyhýbají vzájemnému kontaktu.

Rakal vstal a šel několik set metrů až na okraj lesa. Před ním leželo táhlé údolí, ve kterém stálo půl tuctu ulebských obydlí. V každé kopulovité stavbě žil jen jeden Uleb.

Rakal zde byl po několikáté. Bestie v domech nebyly, asi je opustily po zničení časového generátoru na Atlasu.

Než se Rakal vrátil do úkrytu, objevil se tam Tronar. Dostal se tam v signálu z vysílačky v Rakalově přilbě.

„Dělal jsem si o tebe starosti, ležela tady pouze helma,“ vydechl Tronar ulehčeně, když se Rakal vynořil mezi stromy. „Nechod' příště tak daleko.“

„Pozoroval jsem údolí,“ vysvětlil mutant.

„Bestie se zdržují v blízkosti elektrárny,“ informoval bratra Tronar. „Ostatně, Ulebové zahalili celou soustavu do paratronového štítu, takže jim jen stěží unikneme.“

„Nenajdou nás,“ mávl rukou Rakal. „Co se ale stalo se Space-Jetem?“

Tronar pokrčil rameny.

„V prostoru uvnitř paratronové bubliny se to hemží kuželovými loděmi,“ řekl. „Ulebové na naše přátele uspořádali hon.“

„Musíme něco podniknout,“ naléhal Rakal.

„Co? Máš nějaký návrh?“

„Ne,“ přiznal Rakal. „Přinejmenším by jeden z nás měl skočit na palubu Space-Jetu a promluvit s Atlanem. Snad se podaří posádku ukrýt na Ulebu I. Mám už plán, jak Uleby trochu rozhodíme.“

„Tak na co ještě čekáš?“ ptal se Tronar. „Skoč na člun.“

Rakal přikývl a zapojil vysílací přístroj. Zavolal Space-Jet. Když přišla odpověď, včlenil se do vysílacího paprsku a skočil na diskovité plavidlo.

Octl se uprostřed skleslého mužstva, každé již ztrácelo naději na záchranu. Space-Jet sledovala obrovská kuželová loď.

„Tronar a já máme na Ulebu I úkryt,“ podával zprávu Rakal. „Navrhuji, aby jste se tam s pomocí Kakuty a Guckyho přesunuli. Potom necháme Uleby Space-Jet sestřelit.“

Atlan ukázal na velký monitor.

„Musíme ale blíž k měsíci,“ namítl. „Gucky je vyčerpaný, se dvěma lidmi na takovou vzdálenost neskočí.“

Upřeně hleděl na obrazovku. Vzhledem ke své převaze Ulebové nijak zvlášť nespěchali. Byli si jisti úspěchem.

Atlan uchopil řízení tak pevně, že mu zběleli klouby na rukou.

„Zkusíme to,“ rozhodl. „Jak se dostaneme do vhodné vzdálenosti, skočí Gucky se mnou a dr. Bysipherem na Uleb I. Tako, vy vezmete Roie Dantona a doktora Liebera.“

Rakal ukázal na vnější plášť Space-Jet, kde ležel Icho Tolot.

„Co s ním?“

„Buď Gucky nebo Tako musí udělat dva skoky,“ odpověděl Atlan. „Tím se teď nezabývejte. Důležitější je dostat Space-Jet blíž k Ulebu I.“

Nejvyšší rychlostí se diskovitá loď hnala vstříc měsíci. Vynořil se další kuželový křižník a snažit se Jet dostihnout z boku.

„Chtějí nás obklíčit.“

Rakal Woolver se ponořil do skenovacího paprsku Space-Jetu a zmizel. Ještě předtím vysvětlil teleporterům, kde se ho na měsíci najdou.

„Jsme dost blízko,“ řekl Tako po chvíli. Teleporter popadl Dantona a dr. Liebera a odhmotnil se.

Atlan se ve svém křesla obrátil. „Jak vypadá to, maličký?“

„Risknu to,“ odpověděl Gucky.

Atlan zapojil automatické řízení a zvedl se. Bysiphère šel vedle něho. Atlanův poslední pohled platil Halut'anovi. Snad zůstane dost času na jeho záchranu.

Bolest při teleportaci na okamžik zastavila tok jeho myšlenek. Když se opět vzpamatoval, stál uprostřed lesa. Viděl přícházet Roie Danton.

„Tako je na cestě pro Tolota!“ volal Svobodný obchodník.

Atlan si všiml, že Danton nemá těžkou přilbu obleku. Za Dantonem se vynořili Woolverové a doktor Lieber. Ani oni nenesli přilby. Atlan váhavě otevřel svůj vlastní oblek. Hned nato dýchal teplý vzduch Ulebu I.

V bezprostřední blízkost materializoval Tako Kakuta s Icho Tolotem. Haluťan právě provedl změnu struktury, takže se mohl volně pohybovat.

„Ulebové Space-Jet rozstříleli na kusy,“ oznámil Tako Kakuta. „Pro ně jsme mrtví.“

Atlan kývl a zhluboka si oddechl.

Pro tento okamžik byli v bezpečí.

* * *

Denní světlo nebylo příliš intenzivní, protože paratronová bublina absorbovala část slunečního záření. Muži, ukrývající se na Ulebu I, si kladli otázku, proč Ulebové do pole nezahalili i slunce.

První hodiny jejich pobytu na Ulebu I uplynuly v úplném klidu. Především Danton, dr. Lieber a Gucky byli tak vyčerpaní, že usnuli ve chvíli, kdy je Woolverové zavedli do úkrytu. Atlan byl díky aktivátoru buněk svěží a plánoval s Icho Tolotem, dvojčaty Woolverovými a Tako Kakutou, co dál podniknout. Bysiphere podřimoval nedaleko nich.

„Máme příležitost Uleby podrobně studovat,“ řekl Tako Kakuta. „Než se tady objeví Perry Rhodan, nasbíráme spoustu cenných informací.“

„To by musel proniknout štítem,“ namítl Rakal. „Údaje jsou k ničemu, pokud naše flotila krouží za paratronem.“

„Paratronovou bublinu zbraněmi nenaruší,“ dodal Tolot. „V každém případě ne konvenčními.“

„Snad se to podaří pomocí protipólových děl,“ nadhodil Tronar Woolver.

Atlan si lehl na záda a položil hlavu na odpojenou tornistru obleku. V prostoru mezi korunami stromů zahlédl kroužícího dravce. Atlan tvorovi záviděl jeho svobodu.

„Nemá význam diskutovat o paratronu,“ prohlásil. „Měli bychom se vrátit k myšlence sledování Ulebů. Kakutův nápad zkoumat životní zvyky Bestií je výborný. Čím víc se toho o nich dozvíme, tím snadněji je porazíme.“

„Tronar a já můžeme projít všechny elektrárny,“ nabídl Rakal Woolver. „Dostaneme se rychleji a dál, než kdokoli jiný. Navíc v případě ohrožení bez obtíží zmizíme.“

Atlan s mutantem souhlasil. Vytvořil tři skupiny, každou se speciálním úkolem. Dvojčata měla prozkoumat všechna energetická zařízení na Ulebu I a ostatních měsících. Dr. Lieber a Gucky dostali příkaz navštívit jednu z opuštěných ulebských kopulí. Atlan chtěl s Bysipherem, Dantonem a Icho Tolot pozorovat Bestie přímo. Haluťana si do týmu vybral, protože toho o Ulebech věděl nejvíc.

„Takže takhle vypadá centrum První vibrační moci,“ odušil Tolot po odchodu bratrů Woolverových. „Odtud Ulebové po šedesát tisíciletí ovlivňovali vývoj

galaktických civilizací. Z této planety realizovali své zločinné plány, páchané ve jménu ochrany času.“

„A přitom bojovali jen ve vlastním zájmu,“ přitakal Atlan. „Snažili se bránit veškerým časovým experimentům.“

„Vše kvůli svému panickému strachu z toho,“ řekl Tolot, „že by někdo pronikl šedesát tisíc let do minulosti a zabránil jejich vzniku.“

Atlan zkřížil ruce za hlavou a vzhlédl k Tolot, který stál vedle něho.

„Matou mě jen dvě věci,“ přiznal. „Jak se povedlo Mistrům ostrovů zatajit své cesty do minulosti? Mimo toho bych rád věděl, jak takový samotáři jako Ulebové mohou už šedesát tisíc let žít pospolu, aniž by se vzájemně zničili.“

Tolot odpověděl: „První otázku lze vysvětlit snadno. Podle mého názoru měli Mistři ostrovů účinné stínící zařízení, takže časové přenosy nešlo zachytit.

Druhá otázka je nepochybně obtížnější. Napadá mě ale myšlenka, že Ulebové svěřili svou vnitřní politiku někomu jinému. Musí existovat někdo, kdo vytváří pro Uleby pravidla a nutí je dodržovat. Vlastní vládu by Bestie nikdy neuznaly, takže to musel být někdo jiný, koho Ulebové akceptovali.“

Atlan si pokusil představit tvory, kteří by Ulebům umožnili společnou existenci. Nepochybně by tyto bytosti mohly zasahovat pouze do vnitřního života mezi Uleby, protože v boji s vnějším nepřítelem se Bestie dokázaly sjednotit samy. Při likvidaci potenciálních nepřátel tvořili Ulebové pevné společenství.

Atlana ovládl bezmocný vztek, když si uvědomil, kolik tvorů Bestie zničili. Šedesát tisíc roků byl dlouhý časový interval i v měřítku vesmíru. Za tu dobu se mohli vynořit a zmizet celé civilizace.

„Ulebové v každém případě žijí spolu,“ zakončil debatu dr.Lieber. „Ačkoli jsou jednotlivci, našli ochotu ke spolupráci.“

Atlan přikývl.

„Jakmile si odpočineme, začneme s pozorováním,“ rozhodl.

* * *

21.srpna 2437 - 22:45 hodin.

Na obrazovkách CRESTU V se vynořilo obrovské modré slunce. Rychle se zvětšovalo a když vlajková loď Solární flotily vyklouzla z lineárního prostoru, zabíralo již velkou část panoramatického panelu. Za CRESTEM se objevily i ostatní plavidla Kastoriho svazu.

Pozornost mužů na palubách pozemských lodí však neplatila slunci, nýbrž mocnému energetickému útvaru, který halil obří planetu a její měsíce.

„Paratronový štít, obklopující celou planetu,“ řekl dr. Jean Beriot po vyhodnocení prvních měření.

Perry Rhodan na vědce pohlédl.

„Je to jisté?“

„Ovšem,“ odpověděl Beriot. „Byl jsem si jist už ve chvíli, kdy se štít ukázal na obrazovce. Výsledek měření jen potvrzuje mé domněnky.“

„Jaké jsou rozkazy?“ ptal se plukovník Merlin Akran.

Otázka epsalského velitele CRESTU V Rhodanovi připomněla, že ještě neinformoval generála Kastoriho. Nechal navázat spojení s jeho vlajkovým plavidlem. Když se Kastoriho tvář objevila na obrazovce, byla bizardně pokroucená, což byl bezesporu následek rušení z paratronového štítu.

„Systém, odkud pochází strukturální otřes, je chráněn paratronovým polem,“ řekl Rhodan. „Čekal jsem spíše to, že na nás pošlou kuželové lodě. Tohle nás staví před vážný problém.“

Kastori rozvážně přikývl.

„Myslíte, že se Danton zdržuje někde uvnitř bubliny?“

„Pokud členové komanda ještě žijí, jsou na té planetě,“ odpověděl přesvědčeně Rhodan.

„Máte plán, pane?“ dotazoval se generál.

„Ne,“ zakroutil Rhodan hlavou. „Počkáme na přílet Bullovy a Tifflovovy flotily. Potom budeme mít silné loďstvo, s nímž si s paratronovou bublinou poradíme.“

„S každou hodinou bezcílného kroužení okolo soustavy klesají Dantonovy šance na přežití,“ upozornil šéfinženýr CRESTU V Bert Hefrich.

„Správně,“ souhlasil Rhodan. „Ale není na výběr.“

Čtyřicet lodí zaujalo širokou kruhovou oběžnou dráhu okolo systému Enemy. Podrobná měření ukázala, že paratronová bublina nemá žádná slabá místa. Rhodanovy naděje se upínaly k tisícovce protipólových děl, která měl ve své flotile maršál Tifflov. Také Reginald Bull přilétal s další tisícovkou stejných zbraní. Dva tisíce od Lemurů převzatých paprskometů muselo prorazit i paratronovou bublinu okolo hlavního stanu Ulebů.

Po uplynutí jedné hodiny se v soustavě Enemy objevil Tifflovův svaz. Solární maršál ihned zavolal na vlajkovou loď, aby se informoval o posledních událostech.

„Ulebové střeží svou planetu pod paratronovým štítem,“ řekl Rhodan závěrem. „Zřejmě proti nám nehodlají poslat žádné loďstvo.“

Tifflov byl defenzivním postojem Ulebů udiven stejně jako Perry Rhodan.

„Nač tedy ještě čekáme, šéfe?“ zeptal se Velkého administrátora. „Mé protipólovými děly vybavené lodi mohou zaujmout postavení u štítu a zahájit palbu.“

Rhodan chtěl v první chvíli Tifflovův nápad uskutečnit, pak se rozhodl počkat na Bullyho přílet.

„Chci mít jistotu, že se ten útok podaří, Tiffe, vysvětlil maršálovi. „Ostřelování z dvou tisíc děl paratronový štít v žádném případě neodolá. Překvapit je můžeme jen jednou.“

Tifflov s tímto zdržením nesouhlasil, ale neměl jinou možnost, než Rhodana poslechnout.

Rhodan zachvátil vnitřní neklid. Nečinnost Ulebů byla nepochopitelná. Nepochybně postrehli mohutné loďstvo, řadící se v bezprostřední blízkosti jejich domovského systému. Proč proti tomu nic nepodnikali? Báli se snad pozemských protipólových děl?

Rhodan se začal obávat, že Ulebové mají v rukávu trumf, který vyloží až v poslední chvíli.

* * *

22.srpna 2437- 6:45 hodin. Obrovské loďstvo s třiceti tisíc kosmickými loděmi vylétlo z lineárního prostoru a nabralo kurz na systém Enemy. Mezi svazy plavidel začaly proudit sem a tam četné radiogramy. Na palubě CRESTU V, kde v centrále bez odpočinku vyčkával Perry Rhodan, byl přílet lodí registrován s úlevou.

Od Bully se Perry dozvěděl, že jeho zeť, dr. Geoffrey Abel Waringer, dlí na palubě jednoho z plavidel. Rhodan se dal s Waringerem spojit.

„Znáš teď naši situaci,“ řekl Rhodan poté, co Waringerovi podrobně vyjasnil situaci. „Záleží na tom, jestli se podaří zničit paratronový štít. Je to jediná možnost, jak se dostat na planetu a její měsíce.“

„V tom případě navrhuji, aby se celá flotila až na lodi vybavené protipólovými děli stáhla do větší vzdálenosti od štítu,“ prohlásil Waringer. „Paratron by se měl pod palbou tolika zbraní zhroutit během několika vteřin.“

„S tím počítám,“ podotkl Rhodan. „Jakmile prolomíme paratronovou bublinu, všechny naše lodi proniknou k planetě a obklídí ji.“

Bezprostředně poté se dva tisíce lodí uvolnily z formace a zamířily k energetickému poli. Bully a Kastori stáhli svá plavidla zpět. Rhodan s CRESTEM V zaujal postavení, ve kterém měl skvělý výhled na probíhající operaci. Křížníky s protipólovými děli se přiblížily ke štítu.

„Mám špatný pocit,“ přiznal svým důstojníkům plukovník Merlin Akran na palubě CRESTU V.

„Přestaňte fňukat!“ napomenul Epsalerana Rhodan. „Takové palebné síle nemůže žádný paratron odolat.“

Akran ukázal na panoramatickou obrazovku.

„Jsem přesvědčen o tom, že Ulebové naše manévry pozorují,“ namítl. „Tyto Bestie jsou dost inteligentní na to, aby věděly, co znamená přílet dvou tisícovek lodí k jejich paratronový štít. Proč proti tomu něco nepodnikají? Jako velitel tohoto systému bych proti nepříteli dávno vyslal všechny lodě.“

Rhodan se kousal do dolního rtu. Akran měl pravdu. Ulebové se chovali podivně. Pozemšťané zachytili uvnitř paratronu jen několik lodí. Zaměřovače ovšem mohly klamat, protože je ovlivňovalo záření ochranného pole.

Poslední měření potvrzovala, že paratronový štít napájí elektrárny na třináct měsíců. Neustálý přísun energie zajišťoval štítu dokonalou stabilitu.

Protože se energetické stanice, které štít zásobovaly, nacházely uvnitř bubliny, byly prakticky nedobytné. Nebyla žádná možnost, jak některé vyřadit a tak pole oslabit.

„Volá nás křížník BELTON, pane!“ přerušil Rhodanovy myšlenky spojař.

Obrazovky vykreslily Waringerovu hubenou tvář. Vědec působil nadmíru nervózně. Jeho rty se chvěly.

„Co je?“ zeptal se Rhodan.
 „Jde o paratronový štít,“ odpověděl Waringer. „Nelíbí se mi.“
 Rhodanovy oči se rozšířily.
 „To nikomu z nás!“ zavrčel. „Proto musí pryč.“
 „O to nejde,“ vydechl rozpačitý Waringer. „Tento štít se určitým způsobem liší od toho, kterým jsou vybaveny Dolany.“
 „Jakým způsobem?“ Rhodanův hlas zněl tvrdě. „Co to znamená?“
 „Měření jsem provedl ve spěchu a nepodalo žádné vysvětlení,“ pronesl Waringer. Začal koktat. „No... ovšem ... mohu já... se ... mýlit.“
 „Proč tedy nepokračuješ v měření?“ dotazoval se Rhodan. „Máš k dispozici veškeré vybavení.“
 Na okamžik Rhodan zahlédl doktorovy ruce. Waringer svíral celý stoh fólií a výpisů z počítače.
 „Je to spíš věc intuice než výsledků lokace,“ vysvětlil Waringer a ve tváři měl vepsáno zoufalství. „Jak jsem řekl, nemám pro své tvrzení žádný důkaz.“
 „Zaútoč na paratronovou bublinu!“ poručil Rhodan. „Co možná nejrychleji.“
 „Ovšem, ovšem!“ pokoušel se Waringer uklidnit rozzlobeného tchána. „Lodě už jsou na pozicích.“
 Rhodan vztekle vypnul komunikátor.
 „Věc intuice,“ vyprskl. „Slyšel jste to, podplukovníku?“
 „Ano,“ přikývl Akran. „A dělám si ještě více starostí než dříve.“
 Rhodan se zamyslel. Waringer měl nesmírný technický talent a jeho radu nebral nikdo na lehkou váhu.
 Za pár minut volal vědec znovu.
 „Mám otázku,“ řekl, když se Rhodan ohlásil. „Rád bych věděl, jak dlouho je tento paratronový štít zapnutý.“
 „To nevím,“ opáčil Rhodan. „Lze ale předpokládat, že dříve opouštěli Ulebové svou domovskou soustavu ve vesmírných lodích, takže štít nejspíš zbudovali krátce před naším příletem.“
 Waringer starostlivě kroutil hlavou.
 „Co je?“ ptal se Rhodan. „Co se ti zase nelíbí?“
 Waringer se na něho se smutným výrazem upřeně podíval a ukončil spojení. Rhodan se zamračil.
 „Ten chlap je blázen,“ prohlásil.

* * *

Zbraňový důstojník Van Teikeam byl jedním ze dvou mužů na palubě BEL-TONU, který měl na rozkaz centrály vystřelit z protipólového děla. Současně s ním tak mělo učinit 3999 dalších mužů na zbytku lodí.

Van Teikeamovým kolegou byl zbraňový odborník Aylon, tlustší, neustále se potící muž s vlasy tmavohnědé barvy. Aylon byl hovorný jako kus kamene a to ještě zhoršovalo napětí posledních minut.

Van Teikeamovým úkolem bylo sledovat malou obrazovku cílového zaměřovače. BELTON se dostal do skvělé palebné pozice. Přesto stále nepřicházel rozhodující rozkaz

„Rád bych věděl, co se zase děje,“ mumlal Van Teikeam podrážděně. „Dělají si s námi, co chtějí.“

Myslel tím muže na můstku. Svými řečmi ale nemohl Van Teikeam vyvést svého partnera z rovnováhy. Aylon seděl v křesle před odpalovacím tlačítkem a na kolegovy výlevy nereagoval.

„Tobě je všechno jedno,“ vyčetl mu Van Teikeam.

Aylon si pro sebe něco zabručel.

Ve skutečnosti však Aylonovi nic jedno nebylo. Chtěl jen mít klid, aby v rozhodující chvíli neudělal chybu.

Chybu! pomyslel si Van Teikeam pohrdavě. I cvičená opice by dokázala vystřelit z děla, které bylo namířeno a připraveno.

Van Teikeam hleděl přes cílový zaměřovač na bod v ochranném štítu, který měl být za okamžik zasažen dvěma tisíci děly. Paratronová bublina jistě praskne jako vaječná skořápka, na niž dopadl kámen.

Interkom zapípal. Van Teikeam sebou trhl a pln očekávání zdvihl hlavu.

„Připravit a čekat,“ ozval se hlas velitele.

Van Teikeam zaklel.

„Pořád čekat!“ stěžoval si. „K čemu jsme se vlastně přibližovali k tomu paratronovému štítu, když teď jenom čekáme?“

Aylon mlčel.

„Vsadím se, že za to může ten Waringer,“ pokračoval Van Teikeam.

Dr. Geoffry Abel Waringer byl skutečně příčinou zdržení a zbraňový specialista Van Teikeam nebyl jediný astronaut, který si na to stěžoval. Deset minut po příletu lodí na určené pozice zavolal Rhodan Waringerovi.

Waringer v té době diskutoval s kapitánem BELTONU. Když viděl, kdo s ním chce mluvit, objevil se mu ve tváři zmučený výraz.

„Zjišťuji, že stále odkládáš ostřelování,“ ucedil Rhodan.

„Ano,“ vykoktal Waringer. „Tedy samozřejmě ne... Nebo přece... Já... neumím ti to přesně vysvětlit.“

Na tomu obrazovce byl jasně vidět, že Perry Rhodan několikrát polkl.

„Poslouchej!“ řekl Rhodan příkře. „Za určitých okolností jsem vždy připraven si nechat poradit od tebe nebo jiných vědců. Ty pro mě ale nemáš žádné vysvětlení svých obav. Takže ti dávám rozkaz, abys okamžitě zahájil palbu do paratronu.“

„Ano, pane,“ odpověděl Waringer.

„Geoffry!“ pronesl Rhodan. „Co je to s tebou?“

„Jenom se bojím, že jestli je ten štít nový, tak obsahuje veškeré novinky, které Bestie vyvinuly,“ vyhrkl Waringer. Mluvil velmi rychle. „Jak jsem řekl, to pole se mi nezdá. Liší se od štítů Dolanů.“

„Ano,“ odsekl Rhodan vztekle. „Je mnohem větší.“

„Tím to není,“ kroutil hlavou Waringer.

„Je mi to jedno,“ zvolal Rhodan. „Začni už konečně střílet!“

Waringer přikývl a deaktivoval vysílač.

„Už nemáte na výběr,“ řekl spokojeně major Hoaskin, velitel BELTONU. „Musíme zahájit palbu.“

„Ano,“ souhlasil Waringer. „Máme spojení se všemi křižníky?“

„Jistě,“ přitakal Hoaskin.

Waringer usedl k zaměřovačům a sklonil se nad mikrofonem. Ačkoli mu to bylo proti srsti, vydal dlouho očekávaný rozkaz. Mluvil tiše, ale jasně.

„Tady Waringer. Všichni připravit! Pal!“

Z dvou tisíc protipólových děl vyrazily proti paratronové bublině nepředstavitelně silné energetické vlny. Setkaly se na ploše jednoho čtverečního kilometru.

Bylo nemyslitelné, že by štít mohl odolat takovému náporu.

Ale stalo se tak.

Paratron vydržel.

Šok mezi astronauty byl tak velký, že na palubách plavidel zavládlo naprosté ticho. Na BELTONU se první vzpamatoval Waringer – asi proto, že podobný výsledek očekával.

„Zastavit palbu!“ nařídil.

Lodě přerušily ostřelování. Čtyři tisíce zbraňových důstojníků se krčilo na svých místech a nedůvěřivě hledělo na své přístroje. Jejich obrazovky vykreslovaly neporušený paratronový štít.

„Co si o tom myslíte?“ ptal se major Hoaskin.

Waringer neodpověděl. Klesl do svého křesla a usilovně přemýšlel.

„Nerozumím tomu,“ zamumlal zaraženě Hoaskin. „Takovým množstvím energie by se dal roztrhnout ochranný štít několika tisíc Dolanů. A tenhle přesto vydržel.“

„Ano, ano,“ řekl duchem nepřítomný vědec. „Postarejte se prosím o to, aby byly ihned vyhodnoceny údaje získané během ostřelování.“

Waringerovy úvahy přerušil Rhodan, hlásící se z paluby CRESTU V.

Vědec vzhlédl.

„Dobrá!“ začal Rhodan. „Ty jsi to tušil.“

„Ano,“ přiznal Waringer. „ale ani já jsem nepředpokládal, že by mohlo mít ochranné pole Ulebů takovou stabilitu.“

„Jak si vysvětluješ selhání protipólového děla?“

„Vyhodnocení teprve začalo, ale už teď mohu o té neobvyklé události vyřknout určitou teorii.“

„Poslouchám.“

Waringer si odkašlal a posadil se do křesla. Cítil se nesvůj, jako vždy, když mluvil se svým tchánem. Nyní se k tomu přidalo ještě to, že měl se svým tušením pravdu.

„Podle mého názoru se Ulebům podařilo na poslední chvíli objevit účinnou ochranu před našimi protipólovými děly,“ oznámil. „Je tedy přinejmenším prav-

děpodobné, že i lodě Dvojkondičních budou brzy vybaveny stejným zařízením a my nedokážeme zničit jejich paratrony.“

„To by bylo rozhodující pro výsledek každého střetu s nimi.“

„Bohužel máš pravdu,“ kývl Waringer. „Paratronová bublina okolo ulebské soustavy má strukturu, která odvede energii protipólových paprskometů do hyperprostoru ještě dříve, než může zasáhnout štít.“

„Musíme to zkusit ještě jednou,“ řekl Rhodan.

Waringer takové rozhodnutí Velkého administrátora očekával, ale nesouhlasil s ním. Druhý neúspěch by nejen zhoršil už tak špatnou náladu na palubách lodí, ale znamenal by i nesmyslné mrhání časem.

„Ten nápad se ti nelíbí,“ konstatoval Rhodan, který si správně vysvětlil výraz v zeťově tváři.

„Ne,“ potvrdil Waringer. „Každý další pokus s protipólovým dělem je odsouzen k nezdaru. Jen promarníme čas a energii.“

„Nejsem hlupák,“ namítl Rhodan. „Neměl jsem na mysli stejný pokus. Zkusíme se rozmístit okolo celé bubliny a zahájit synchronizovanou palbu na různé oblasti štítu.“

„Je lhostejné, na kolik míst paratronu budeme střílet,“ vysvětlil Waringer. „Energie zbraní, na něž jsme sázeli, se vůbec nedostane na povrch pole.“

„Máš pravdu,“ uznal Rhodan. „Přesto bych se chtěl pokusit prolomit paratron jinak. Nějaký nápad?“

Waringer se neměl k odpovědi. Mohlo uběhnout ještě několik hodin, než se podaří vyhodnotit všechny údaje získané během útoku. Tak dlouho nechtěl Rhodan čekat.

„Shromáždili jsme v tomto sektoru přes třicet tisíc kosmických lodí a přece jsme úplně bezmocní,“ řekl Rhodan. „Musí přece existovat způsob, jak proniknout k planetě Ulebů.“

Waringer hledal pohledem pomoc u majora Hoaskina, ale velitel BELTONU musel najednou neodkladně kontrolovat přístroje na ovládacím panelu.

„Dobrá,“ pronesl Waringer. „Možná by pomohla soustředěná palba našich transformačních kanónů.“ Jeho tón nezněl příliš přesvědčeně.

„Věříš v možný úspěch?“ chtěl vědět Rhodan.

„Ne.“

„Přesto to musíme zkusit,“ rozhodl se Rhodan. „Třicet tisíc lodí, to už je pořádná palebná síla. Třeba to paratronová bublina nevydrží.“

CREST V přerušil spojení. O chvílku později vydal Rhodan flotile nové rozkazy. Lodě se měly rozmístit okolo celé energetické sféry.

„Ani na okamžik jste nepomyslel na to, že se to povede, že?“ ptal se Waringera major Hoaskin.

Vědec neodpověděl. Hoaskin měl nicméně pravdu. Waringer pokus navrhl jen kvůli zoufalému odhodlání Velkého administrátora.

Teoreticky se paratron transformačním dělem prostě nedal zničit. V bojích s Dolany se to mnohokrát jasně ukázalo. Navíc tento štít byl ještě lepší, než všechny předchozí.

Avšak ani geniální teoretik nemohl předpovědět, co se stane, když zároveň vypálí přes třicet tisíc transformačních děl. Zcela jistě se uvolní gigantické síly. Waringer si kladl otázku, zda by tyto síly nemohly přece jen paratronové pole poškodit.

Geoffry Abel Waringer pozoroval obrazovku prostorového lokátoru, na níž byly dobře patrné manévry velké flotily. Ze strategického hlediska bylo rozdělení loďstva po celém obvodu paratronu nezodpovědné, protože plavidla opustila bojové formace. Kdyby nyní zaútočili Ulebové, mohli Pozemšťanům způsobit značné ztráty. Takový útok však nejspíš nehrozil. Kuželové lodě Ulebů se ukrývaly uvnitř pole a neměly důvod ho opouštět. Dva tisíce jich kotvilo u planety a nehýbalo se.

Waringer na sobě pocítil Hoaskinovy nervózní pohledy. S úsměvem se k němu otočil.

„Nedělejte si žádné starosti, majore,“ řekl vědec. „Tento experiment se stejně nemůže podařit.“

Hoaskin se ušklíbl.

„Máte zvláštní smysl pro humor,“ zavrčel.

Waringer věděl, že není veliteli BELTONU nijak zvlášť sympatický. Byl to důsledek pochopitelné plachosti řadového astronauta před slavným pozemským vědcem i čiré osobní averze. Waringer by majorovy předsudky rád překonal, ale na to byly zapotřebí měsíce, zatímco on měl na BELTONU pobývat maximálně pár dní.

„Poslední lodi zaujímají pozice u štítu,“ oznámil Hoaskin.

„Ano,“ odpověděl Waringer. A dodal: „Tentokrát vydá rozkaz k palbě osobně Velký administrátor.“

O minutu se Rhodan pomocí vysílačky ujistil o připravenosti všech transformačních kanónů. Na CREST V přišlo třicet tisíc kladných odpovědí.

Pak vydal Perry Rhodan příkaz k zahájení akce.

Kolem paratronové bubliny se zablesklo. Dlouhou sekundu se nic nedělo. Na tu vteřinu jako by celá soustava Enemy zadržela v očekávání následujících událostí dech. Tři miliony pohledů se upíraly na ochranné pole.

Sekunda uběhla.

Vesmír se rozsvítil. Kolem štítu vznikly tisíce slunci podobných koulí, které vydávaly strašlivou záři. Zařízení na palubě útočících lodí, nacházejících se blíž u paratronu, přežilo jen díky tomu, že jejich kapitáni pohotově aktivovali ochranné štíty.

Všechna plavidla zasáhl mocná energetická vlna. Obrazovky zásahem bezpečnostní automatiky potemněly. Astronautům běhal mráz po zádech, když se vnější pláště křižníků rozkmitaly.

Důstojníci u zbraňových panelů jako ochrnutí zírali na výsledek ostřelování. Viděli, jak exploze náloží ozářila vesmír. Objevil se obrovský energetický míč, roztáhl se do úžasné velikosti a pak se zhroutil do sebe. V jehož středu vznikaly prostorčasové trhliny.

A za tím vším peklem plál paratronový štít.

Přečkal bez úhony i tento útok Pozemšťanů.

* * *

Tři Ulebové stáli nedaleko jedné stanice a bavili se. Nešlo poznat, zda se hádají nebo v tichosti řeší nějaký problém. Atlan, ležící za kmenem stromu, lehce šťouchl do Bysiphera.

„Máte zapnutý translátor?“ ptal se Arkonidan.

„Ano,“ zašeptal Bysiphère. „Ale pokud je budeme chtít vyslechnout, musíme se k nim dostat blíž. V přístroji je slyšet jen šum.“

Atlan se rozhlédl. Několik stromů za ním se schovávali Tako Kakuta a Icho Tolot. Všichni měli aktivované mikrodeflektory bojových oděvů.

Atlan Bysipherovým směrem napráhl ruku.

„Dejte mi ten translátor, doktore,“ vyzval vědce.

Bysiphère mimoděk odsunul zařízení z Atlanova dosahu.

„Snad nechcete opustit ochranu stromů, pane?“

„Přesně to mám v úmyslu. Koneckonců mě kryje deflektor.“

„Ale Ulebové dokáží zaměřit energii našich agregátů,“ namítl Bysiphère. „A kdybyste ho odpojil, deaktivuje se i deflektor, takže budete viditelný.“

Atlan se na Plophosana podívat a opět natáhl ruku. Bysiphère mu neochotně předal zařízení. Mezitím se připlazil Tolot a ptal se, co má Arkonidan v úmyslu.

„Jste příliš lehkovážný,“ vyčetl Tolot Atlanovi, když vyslechl jeho plán. „Jestli vás odhalí, byla naše akce se zničením Space-Jetu k ničemu. Ulebové nás opět budou lovit a my zde máme ještě méně možností úkrytu, než Danton a jeho průvodci na Atlasu.“

„Když Uleby nevyslechneme, nedozvíme se jejich plány,“ odpověděl Atlan. „Je nutné zjistit, co zamýšlejí, když se naše loď vynoří u paratronové bubliny.“

Tolot bleskurychle vyrazil a zmocnil se translátoru. Atlan vyskočil. I ve vzteku si však uvědomil, že proti Haluťanovi nic nezmuže. Tolot se proti přáním lidí příliš často nebouřil, ale když se tak stalo, nedal se snadno přemluvit.

Tolot ukryl zařízení ve své velké dlani.

„Když už někdo musí jít, vy to nebudete,“ řekl rozhodně.

Atlan se opovržlivě usmál. „To chcete jít vy? U vás je nebezpečí odhalení ještě větší.“

„Správně,“ přikývl Tolot. „Proto pošleme Tako Kakutu, ten může teleporovat a přivést tak Uleby na falešnou stopu.“

„Bohužel, vaše rozkazy přijímat nemohu,“ pronesl Kakuta k Tolotovi. „Pokud mě to Atlan zakáže, nedá se nic dělat.“

„Dobrá,“ řekl Atlan smířlivě. „Icho Tolot má pravdu. Zkuste je vyslechnout, ale buďte opatrný, Tako.“

Tolot předal mutantovi translátor. Malý teleporter pokynul svým průvodcům a zmizel mezi stromy. Pokusil se dostat k vysílací stanici z jiné strany, aby se k Ulebům co nejvíc přiblížil.

Atlan si opět lehl na zem. Kakuta mu zmizel z dohledu.

Tři pozorovaní Ulebové náhle přerušili diskuzi a vydali se k radiokomunikační stanici.

„Jdou pryč!“ vyhrkl zklamaný Bysiphere. „A Kakuta nevidí, že Bestie mění stanoviště.“

„Vysílačkou ho varovat nemůžeme,“ řekl Atlan.

„Kakuta je opatrný,“ odtušil Tolot. „Jistě nevyjde z úkrytu dřív, než se ujistí o jejich přítomnosti.“

Byli svědky toho, jak Ulebové prošli hlavním vchodem kupole. Atlan kývl na Bysiphera.

„Následujete Taka a varujete ho,“ nařídil vědci. „Nechci, aby se mutant dopustil nějaké chyby.“

Bysiphere se přikrčil a odplížil do lesa.

Na volném prostranství na druhé straně budovy vysílací centrály se vynořilo válcovité vznášedlo. Přistálo a vylezl z něho ozbrojený Gurrad. Atlan a Tolot přihlíželi, jako příchozí kráčí ke stanici.

„Gurrad,“ vyhrkl Atlan překvapeně. „Co tu chce?“

„Vsadím se, že je to Pseudogurrad,“ odvětil Tolot. „Někteří Ulebové zřejmě operují v cizích tělech i na svém mateřském světě. Věřím, že v tom velkou roli hraje psychika Bestií. Jsou to umělé bytosti a trpí proto pocitem méněcennosti. Život v tělech jiných bytostí je jim nejspíše příjemný.“

„Nejsem si jist, že máte pravdu,“ řekl Atlan. „Ulebové používají přebraná těla jen jako maskování.“

Tolot se zamyslel.

„V tomto okamžiku nezáleží na tom, kdo z nás má pravdu. Jde o to, co tu ten chlapík chce,“ uvažoval Haluʿan. „Vypadá rozčileně. Mimo to je ozbrojený. Snad neobjevili Guckyho, Dantona a dr. Liebera.“

Gurrad zastavil před vstupem do stanice zastaven a rozhlédl se na všechny strany. Atlan si jeho chování nedovedl vysvětlit. Gurrad opatrně otevřel dveře.

„Pohybuje se jako zloděj,“ usoudil Atlan. „Něco tady nesouhlasí.“

Cizinec vešel do budovy. Vzápětí došlo k detonaci. Vchod stanice explodovala a z trosk se vypotácel zkrvavený Gurrad. Za ním se vyřítíl Uleb.

Vrhl se na atentátníka a dvěma údery pěstí ho srazil k zemi. Atlan se odvrátil.

„To byl skutečný Gurrad,“ zachroptěl. Asi uprchlý otrok. Jeho útok neměl žádnou naději na úspěch. Kdybychom to věděli dřív, mohli jsme tomu ubožákovi pomoci.“

„Nedělejte si žádné výčitky,“ řekl Tolot. „Naše vlastní potíže jsou tak veliké, že se o osud otroků na třinácti měsících prostě nemůžeme starat.“

Atlan věděl, že má Haluʿan pravdu. V systému Enemy bylo nejméně tři tisíce zotročených bytostí. Většina už si zvykla na své postavení, zjevně ale existoval i určitý odpor.

Po hodině se konečně vrátili Kakuta s Bysipherem. Mutant vrátil translátor Tolotovi.

„Měli jsme štěstí,“ oznámil Japonec. „Dostal jsem se až ke stanici. Translátor pracoval bez potíží. Ulebové si s otroky nedělají žádné starosti. Občas jim někdy uprchne, ale nikdy na nadlouho. Stále se ještě zabývají otázkou, kdo zničil časovou stanici na Atlasu.“

„Co jste ještě slyšel?“ chtěl vědět Atlan.

„Ulebové jsou přesvědčeni, že k ochraně soustavy postačí paratronový štít,“ pokračoval Kakuta. „Vyvinuli totiž zařízení na zneškodnění účinků našich protipólových děl.“

„Slyšel jste?“ obrátil se Atlan k Halut'anovi. „Perry se do systému Enemy nedostane, protože nedokáže zlikvidovat paratronovou bublinu.“

„Buďte trochu optimista,“ mínil Tolot. „Vynález Ulebů přece nemusí fungovat.“

„Musíme se dovědět ještě víc,“ řekl Atlan. „Tako, troufnete si ještě na jednu výpravu?“

„Ovšem,“ přitakal teleporter. „Není to obtížné.“

Vzal překladač a odešel.

Atlan usilovně přemýšlel. Dokud nedorazí flotila, nemělo smysl něco podnikat. Museli počkat, zda Pozemšťané dokážou prorazit vylepšený paratron. Až pokud všechny snahy astronautů selžou, pokusí se Atlanova skupina zasáhnout. Bylo tedy důležité nasbírat maximum informací.

* * *

Čistota uvnitř opuštěných budov působila skoro sterilně. Ačkoli bylo zařízení v domech značně cizokrajné, poznali dr. Lieber a Roi Danton, že zde nebydlí žádná rodina, nýbrž pouze jedna bytost. Obydlí zkoumali už půl hodiny. Gucky hlídal venku. Kdyby se objevili Ulebové, mohl muže v domě varovat a teleportací je dopravit do bezpečí.

„Zdá se mi neuvěřitelné, že se nějaký inteligentní tvor může cítit pohodlně v takto zařízené místnosti,“ řekl dr. Lieber a ukázal na několik kusů kovového nábytku. „Ulebové zřejmě při zařizování domu nehleděli na krásu nebo umělecké ztvárnění.“

„Umění jim asi nic neříká,“ odpověděl Danton. „Estetika je jim pravděpodobně naprosto cizí.“

Raději odešel do jiné místnosti. V jejím středu stál kovový cibulovitý útvar s četnými otvory. Kolem zvláštního předmětu visely ze stropu jako paže tlusté kabely, zakončené koulemi velikosti hlavy.

„Co může to být?“ ptal se Lieber, který Dantona následoval.

„Neptejte se mě,“ odvětil Svobodný obchodník. „Třeba se jedná o nějaký řídicí počítač, ovládající stroje v budově. Ale mohu se mýlit. Není jisté, k čemu to doopravdy slouží.“

Dr. Lieber popadl jednu kulovitou koncovku kabelu a oběma rukama ji stiskl. Z otvorů v cibulovitém stroji prýštil žlutý kouř.

Danton ustoupil ke dveřím.

„Nechte to!“ zavolal na vědce. „Nevíte, co můžete aktivovat.“

Lieber zkoumavě nasál vzduch.

„Voní to jako parfém,“ vydechl překvapeně. „Nezdá se jedovatý. Asi stojíme v ulebské variantě koupelny.“

Danton se poškrábat na týlu.

„Nechci se koupat - už vůbec ne ve žlutém kouři,“ zavrčel. „Pojďte pryč, doktore.“

Ale to už dr. Lieber držel další hadici. Velký stroj začal hučet. Z jiného otvoru začal proudit vzduch, který žlutými dým rychle rozptýlil po celém bytě.

„Kouř je neškodný,“ prohlásil dr. Lieber. „Již ho nějaký čas vdechují a mému tělu nic nedělá.“

Danton se s nechutí obrátil zpět k dr. Lieberovi.

Doktor se plně věnoval jednomu kabelu.

„Má to nějakou pojistku,“ vysvětlil. „Vidíte? I když to zmáčknu znovu, nic se neděje. Je to jednoduché.“

Předvedl Dantonovi, o čem mluví. „Určitě mám pravdu,“ řekl Lieber. „Je to druh koupelny. Sem se obyvatel této budovy stahuje, když si chce o samotě odpočinout.“

Chystal se hmátnout po další hadici, ale Roi Danton ho zastavil.

„Jste příliš neopatrný, doktore,“ krotil vědce. „Chci zabránit tomu, že uvedeme do chodu nějaký stroj a nedokážeme ho vypnout. Mimoto můžeme natropit značnou škodu, takže majitel domu by po návratu jistě přemýšlel, kdo se tady asi pohyboval.“

„Škoda,“ mumlal zklamaný Lieber.

„Prohlédneme zbytek budovy,“ povzbudil ho Danton. „Určitě najdeme další zajímavosti.“

Hned poté zjistili, že průchod do vedlejšího prostoru je uzavřen.

Východ zahradila masivní kovová stěna.

„Zřejmě tam těch pojistek mají víc, doktore,“ pronesl Danton sarkasticky. „Co teď chcete dělat?“

Dr. Lieber prozkoumal kovovou přepážku, ale ovládací mechanismus nenašel. Vrátil se ke stroji a hadicím.

„Dveře jsou asi řízeny tímto zařízením,“ spekuloval. „Jen zapneme příslušný kabel...“

„Stůjte!“ zvolal Danton, než stihl dr. Lieber chytit jeden z kabelů. „Jsou tady celé tucty hadic. Víte, která je ta pravá?“

Dr. Lieber se zamračil.

„Zkusíme jeden vypínač po druhém, dokud se dveře neotevřou,“ navrhl.

„Pokládám za bezpečnější zavolat vysílačkou Guckyho,“ řekl Danton. „Dostane nás pryč teleportací.“

„To bychom museli zapojit agregát obleku a vysílat,“ namítl dr. Lieber. „Ulebové by radiogram okamžitě zachytili. Jsem si jist, že nás Gucky telepaticky hlídá. Zaznamená, co se stalo a přijde pro nás.“

Danton souhlasil. Čekali deset minut, aniž se Gucky objevil. V útrobách záhadného stroje začalo hlučet. Z velkých otvorů prýštila červená, sirupu podobná hmota.

„Vypadá to, jako by měl Gucky na práci něco jiného,“ zabručel Danton. „Co teď?“

Lieber se opatrně přibližoval k tmavé hmotě, která pokrývala velkou část podlahy.

Dotkl se jí rukou.

„Teplá,“ hlásil. „Dráždí pokožku.“

Danton řekl: „Pokusme se stroj zarazit dřív, než se v té břečce utopíme.“

Uchopil kulovitý konec kabelu a silně ho stiskl. V korpusu stroje se otevřely tři otvory a zaznělo podivné bzučení. Z děr vytryskla rudá kapalina a stříkala do okolí.

„Obávám se, že jste zapnul sprchu,“ oznámil dr. Lieber.

Danton znovu stiskl koncovku kabelu. Dosáhl pouze toho, že se původně dva prsty silný proud vějířovitě rozšířil. Během několika málo sekund byli Danton a vědec červenou kapalinou úplně zaliti.

Dr. Lieber, stojící na druhé straně stroje, stiskl dva konce kabelu současně. V podlaze se rozevřely tucty otvorů a z nich vylétla kovová ramena, zakončená rotačními kartáči.

Danton uskočil, aby se dostal z blízkosti kartáčů. Uklouzl a spadl do tekutiny, jíž byl v místnosti více než metr. Jen s námahou se znovu zvedl na nohy.

Vyhýbal se přitom stále rychleji rotujícím kartáčům. Dr. Lieber se přebrodil okolo stroje a ohromeně se na Svobodného obchodníka podíval.

„Co se stalo?“ zeptal se.

Danton ukázal na podlahu.

„Snad jste to viděl, ne?“ zavrčel. „Jestli to zařízení během pěti minut nevypneme, zavolám Guckyho vysílačkou.“

„To není nutné,“ ozval se od stropu pištivý hlas. „Už to vaše máchání nějakou dobu pozorují.“

Danton pohlédl nahoru. Myšob seděl na vrchu přístroje, z něhož vedly ovládací kabely.

„Měli byste být trochu opatrnější,“ poznamenal Gucky. „Ostatně, Roi, nevěděl jsem, že jsi tak čistotný.“

Pomocí svých parapsychických sil uvedl stroj do nečinnosti. Kapalina začala odtékat. Dveře do vedlejší místnosti se otevřely.

„Nedaleko odtud, u jiného domu, je několik Ulebů,“ informoval oba muže Gucky. „Nemyslím, že by snad šli sem, ale raději zmizím a budu je dál pozorovat. Jo, nehrajte si už se zařízením budovy, nemohu vás neustále zachraňovat.“

„Já tě...“ začal Danton, ale Gucky se odhmotnil dřív, než mohl astronaut Danton hrozbu dokončit.

„Na druhé straně domu je další zajímavá místnost,“ zpozoroval dr. Lieber. „Viděl jsem tam podivné přístroje a rád bych je prohlédl podrobněji.“

Danton se na něho upřeně podíval.

„K dalším strojům se dostanete jen přes mou mrtvolu, doktore,“ sliboval. Lieber ustoupil.

„Dobrá, dobrá,“ uklidňoval Rhodanova syna vědec. „Už se budu jenom koukat a ničeho se nedotknu.“

* * *

Oba Woolverové materializovali skoro současně v malé vysílací stanici na Ulebu VIII. Měli zapnuté deflektory ochranných obleků, ale toto opatření se ukázalo jako zbytečné, neboť kupolovitá budova byla opuštěná.

Rakal šel k oknu a vyhlížel ven.

„Uleb osm zdá se být zemědělským světem,“ řekl.

Tronar se postavil vedle bratra. Povrch planety, který viděl, byl skoro dokonale plochý a až k obzoru zarostlý plodinami připomínajícími kukuřici. Rostliny se nakláněly ve větru, takže vznikl dojem, jako by obrovským polem probíhaly neklidné vlny. Daleko v pozadí se přes pole plazil sklizňový stroj a ze dvou otvorů plival tuny zbytků sklizených rostlin.

„Že by šlo o oblíbené jídlo Bestií?“ uvažoval Rakal.

„Nemyslím,“ odpovědět Tronar. „Spíš jde o zásoby pro Gurrady a ostatní zotročené bytosti.“

„Sklizňový stroj bude programován odtud,“ řekl Rakal. „Můžeme k němu skočit v komunikačním impulsu.“

Soustředili se a krátce na to materializovali na střeše velkého stroje. Odtud měli výhled široko daleko. Několik set metrů od nich leželo uměle zbudované jezero, odkud byly rostliny zásobovány vodou. U obzoru bratři zahlédli několik skladišť.

„Nezdá se mi, že tady objevíme ještě něco důležitého,“ zklamaně poznamenal Rakal.

„Skočíme zpět do vysílací stanice a pak na nějaký jiný měsíce,“ navrhl Tronar.

V tu chvíli se stroj zastavil a jeho motor utichl.

„Ten už nepojede,“ řekl Rakal zaraženě. „Navíc necítím žádné energetické proudy.“

Tronar se okamžik soustředil.

„Nic,“ řekl. „Vysílací stanice přerušila provoz.“

Bratři na sebe pohlédli.

Tronar vyslovil, na co oba mysleli. „Objevili nás?“

„Snad ne,“ odpověděl Rakal. „To by působilo velkou pátrací akci na všech třinácti měsících a naše přátele to dostalo do velkého nebezpečí.“

„Bezdůvodně Ulebové tu stanici rozhodně nevypnuli,“ namítl Tronar.

Doufal, že odpojení vysílací stanice s nimi nemá nic společného. Snad se jednalo o rutinní přestávku. Oba Woolverové slezly ze střechy stroje a se vzdálili se od něho. Přikrčili se a vyrazili uličkou mezi dvěma řadami rostlin.

„Pokud se odsud chceme rychle dostat, můžeme použít náš vlastní vysílací přístroj,“ upozornil Rakal.

„Jen se vystavíme riziku zaměření,“ vrtěl Tronar hlavou.

Rakal odpojil zdroj svého obleku a zviditelnil se. Potom otevřel přilbu.

„Tak to bude lepší vypnout agregáty bojových kombinéz úplně,“ řekl. „Nebezpečí odhalení se tak sníží na minimum.“

Tronar následoval bratrův příklad. Odtrhl jeden plod a opatrně se do něj zakousl.

„Chutná lahodně,“ prohlásil. „Připomíná ovoce a bude velmi výživný.“

„Jenže kvůli tomu tady nejsme,“ opáčil Rakal mrzutě. „Naše pohyblivost není v tomto momentu větší u normálního člověka.“

Tronar ukázal na agregát obleku. „To se dá lehce změnit.“

Rakal přemýšlel, co podniknout. Nehrozilo jim žádné bezprostřední nebezpečí, ale během pár minut mohli okolo Ulebu VIII kroužit desítky kuželových lodí. Musel myslet na to, že i s parapsychickými schopnostmi nedokážou Ulebům uniknout, pokud na ně znovu uspořádají hon. Z pohledu vlnových sprinterů bylo rozhodující, aby Atlan a jeho společníci zůstali neodhaleni.

Uplynula další hodina, aniž se cokoli změnilo. Pokaždé, když jeden z Woolverových parasmysly pátral po energetickém paprsku, byl zklamán. Vysílací stanice zůstala vyřazena. Sice v této části Ulebu VIII existovaly radiokomunikační a zaměřovací impulzy, ale nebyly dost silné, aby bratry zavedly na jiný měsíc.

Po další hodině se začalo stmívat.

„Noc začíná,“ řekl Rakal. „Ten klid se mi ani trochu nelíbí. Mám z toho všeho divný pocit.“

Tronar se rozhlédl.

„Pojďme k vysílací stanici a prozkoumejme ji,“ navrhl. „Třeba ji dokážeme zprovoznit.“

Pokračovali úzkou cestou, vinoucí se mezi rostlinami a přibližovali se ke kupolovité budově. Když byli kousek od cíle, zastavil náhle Tronar bratra.

„Stůj!“ zasyčel. „Vidíš to vznášedlo u stanice? Při našem příchodu tam určitě neparkovalo.“

„Já nevím,“ odpověděl Rakal. „Moc jsem se nerozhlížel.“

„Někdo je v kupoli,“ tvrdil Tronar. „Nejspíš Ulebové.“

„Co s tím?“

„Nic. Uděláme nejlépe, když počkáme, až vylezou ven a odjedou. To se stane, hned jak ukončí opravy.“

„Proč myslíš, že se něco opravuje?“ ptal se Rakal.

„Podívej se na to vznášedlo. Typický montážní vůz. Občas prostě dojde k poruše a tak Ulebové vyšlou opravářskou četú.“

Rakal nic neřikal. Jeho bratr mohl mít pravdu, ale třeba se zmýlil. Dál nebylo jisté, co Bestie ve stanici provádějí.

„Nechce se mně čekat,“ prohlásil, když se skoro úplně setmělo a ze stanice stále nikdo nevycházel. „Připlížím se tam a nakouknu dovnitř oknem. Snad si mě nikdo nevšimne.“

Tronar jen pokrčil rameny, protože stejně nemohl Rakala zadržet. Rakal byl rád, že rostliny dosahují téměř až ke stěně kupole, takže je mohl využít ke krytí. Poslední kus k oknu se musel plížit po holé zemi.

Než se napřímil, připravil se na bleskový útěk. Nic se však nestalo. Mutant opatrně nahlédl přes okraj okna.

Uvnitř stanice zahlédl Uleba, který dohlížel na dvojici Gurradů. Lví lidé byli plně zaujati opravou poškozené vysílačky. Rakal si ulehčeně oddechl. Otočil se a bez problémů se vrátil k bratrovi.

„Opraváři už skoro skončili,“ oznámil. „Nebudeme čekat dlouho. Opustíme Uleb VIII.“

Rozhodli se tedy vrátit na Uleb I a začít s dalším průzkumem odtamtud.

Stanice začala pracovat. Bratři se zkoncentrovali na skok, když tu se náhle objevila oslnivá záře. Rakal Woolver sebou škubl a bleskurychle se vrhl na zem mezi rostliny.

„Co to je?“ ptal se Tronar zmateně.

Země, na které stáli, se začala otřásat.

„Flotila!“ zvolal Rakal. „Naše flotila je tady a útočí na paratronový štít okolo soustavy Enemy!“

„O důvod víc vrátit se na Uleb I,“ řekl Tronar.

O sekundu později se odhmotnili. Už neviděli, jak Uleb a Gurradové vyběhli z hroutící se stanice a vyděšeně zírali na nebe.

* * *

Na Ulebu I začaly otřesy ve stejném čase jako na všech ostatních měsících planety Atlas. Na paratronu nebylo jediné místo, které by nezářilo jako slunce.

Atlan a jeho průvodci zažili první důsledky útoku na okraji velkého jezera. Po ztroskotání dalších pokusů o odposlechnutí Ulebů se ukryli v rákosí. Do skrýše se dostavili i Danton, Gucky a dr. Lieber.

Atlan dopřál skupince oddech. Spící dr. Bysiphere se vyděsil, když ho probudilo slabé zemětřesení.

„Naše lodi jsou tu!“ vřestěl nadšeně dr. Lieber a udeřil vedle stojícího Tako Kakutu do ramene. „Prorazí paratronový štít a odvezou nás do bezpečí.“

Atlan a Danton si vyměnili zachmuřené pohledy. Danton poznal, jak skeptický je Arkonidan. Z hovoru Ulebů se dalo soudit, že zničení paratronové bubliny nebude nic snadného. Atlan však nic neřekl, jen by tak zbytečně bral ostatním jejich naděje.

„Neodešleme nějaký radiogram, aby nás naši rychleji vypátrali?“ ptal se dr. Lieber.

„Ne,“ odmítl Atlan. „Nevíme, za jak dlouho vletí první loď Solární flotily do soustavy Enemy. Pokud se unáhlíme, přivoláme maximálně ulebské kuželové lodi.“

„Ano, na to jsem nepomyslel,“ uznal rozčarovane šéfmateřmatik CRESTU V.

Ořesy půdy byly stále silnější. Atlan se začal obávat, že Uleb I postihne stejný osud jako Port Gurrad. Perry nechal zřejmě vypálit ze všech protipólových děl zároveň.

Za několik minut chvění země ustalo a tváře mužů zvažněly. Tolot rákosím neklidně přecházel sem a tam.

„Paratronové pole útoku odolalo,“ usoudil Halut'an. „Ulebům se skutečně podařilo vyvinout účinnou ochranu. Pravděpodobně dokážou odvádět energii protipólových děl do hyperprostoru. Je to jediné možné vysvětlení.“

„Určité se mýlíte,“ nesouhlasil dr. Bysiphere. „Rhodan bude střílet dál a paratron za chvíli prolomí.“

Atlan hyperfyzikovi položil dlaň na rameno.

„Musíme se s tím smířit,“ řekl Arkonidan. „Bylo by špatné teď resignovat.“

„Co můžeme podniknout?“ ptal se sklesle Bysiphere. „Nezůstala nám žádná možnost úniku. Dříve nebo později nás Ulebové najdou a popraví.“

Atlan odpověděl: „Vymyslel jsem plán, jak by se paratron dal oslabit. Víme, že pole okolo Atlasu a měsíců napájí třináct elektráren. I na Ulebu jedna taková stanice nalézá. Když se nám ji podaří zničit, může v paratronu vzniknout trhlinka, jíž se dovnitř dostanou naše křižníky.“

Ostatní s Atlanovým plánem souhlasili. Považovali za lepší zkusit vyřadit elektrárnu, než čekat na zabití nebo smrt z rukou Ulebů.

Jen Bysiphere a Tolot se nemohli shodnout na tom, zda likvidace jednoho zdroj energie postačí k porušení paratronové bubliny. Bysiphere se domníval, že trhlinka se brzy uzavře. Podle Tolota měla vydržet alespoň tak dlouho, aby jí prolétly pozemské lodě.

Atlan diskuzi mezi Tolotem a hyperfyzikem rázně ukončil.

„To je teď náš poslední problém,“ upozornil. „Teď musíme najít stanici a dle situace se ji pokusit zničit. Pravděpodobně bude kryta pod ochranným polem a dobře střežena. Ulebové se už určité poučili.“

Kakuta a Gucky obdrželi od Atlan rozkazu nalézt elektrárnu a potom se vrátit do úkrytu u jezera.

„Nechci, abyste něco podnikali na vlastní pěst,“ řekl Atlan, než Gucky a te-leporter vyrazili. „To platí především pro tebe, Gucky. Víš, co je ve hře. Na dě-tinskou zábavu není správný čas.“

Gucky slíbil, že se bude držet pokynů. Od té doby, co pobývali na Ulebu I, působil myšob neobyčejně vážně. Právě tak jak ostatní věděl, že jde o osud celého lidstva. Budoucnost Solární říše se měla rozhodnout právě v soustavě Enemy.

Tako Kakuta a Gucky dematerializovali. Krátce na to se v úkrytu vynořila mutantská dvojčata. Bratři podali zprávu o výsledcích průzkumu na ostatních

měsících. Nemohli ukrýt své zklamání nad nepodařeným útokem pozemského loďstva na paratron.

Atlan informoval oba vlnové sprintéry o svém plánu. Oba okamžitě požádali, aby se mohli přidat k pátrání po energetické stanici.

„Souhlasím,“ řekl Atlan. „Platí pro vás totéž, co pro Guckyho a Kakutu. Žádné svévolné činy. Vraťte se hned, jak stanici objevíte.“

Oba Woolverové zmizeli.

Tolot, ležící v rákosí, se zvedl a popadl translátor.

„Trochu se porozhlédnu,“ oznámil. „Pokusím se odposlechnout pár Ulebů. Zajímá mě, co si myslí o útoku na svou domovskou soustavu.“

„No koukejte, je nenápadný jako stádo bizonů,“ řekl dr. Lieber zachmuřeně, když Tolot odcházel.

Atlan se rozesmál. Věděl, že Tolot není od přírody žádný tichošlápek.

„Zůstaneme zde,“ řekl Arkonidan zbytku mužů. „Jistě brzy získáme první informace.“

* * *

Tako Kakuta materializoval na okraji rozsáhlého parku. V jeho bezprostřední blízkosti stálo před kupolovitou budovou několik Ulebů. Bestie o něčem živě diskutovaly. Na druhé straně Kakuta viděl malou elektrárnu, u níž parkovala čtyři vozidla. Mutantovi bylo ihned jasné, že se nemůže jednat o hledaný zdroj paratronového pole.

Přesto váhal s dalším skokem.

Objevil něco podivného.

Z pěti Ulebů, stojících před kupolí, nesli čtyři na ramenech malá zvířata.

Kakuta si jednoho podivného tvora prohlédl. Na první pohled vypadal nevábne. Nejbližší z Ulebů se k mutantovi obrátil zády, takže Kakuta zvíře viděl obzvlášť dobře. Bledě modrým kožichem pokryté tělo tvora se tvarem a velikostí podobalo pozemské veverce. Ulebskou veverku však od pozemských kolegů odlišoval šedesáti centimetrový chomáčovitý ocas a třicet centimetrů dlouhá hlava. Hlava a ocas působily v protikladu k ostatním částem těla značně předimenzované. Na hlavě seděly dvě vytřeštěné oči. Ty byly velmi pohyblivé a tvor s nimi mohl koukat i za sebe.

Pod červenýma očima se nacházela šterbinovitá ústa, dlouhá asi třetinu obvodu hlavy. Přímo mezi rty vyrostl zvířeti dlouhý bílý kožich, takže to vypadalo, jako kdyby nosil vousy. Nejpodivnější byla dvojice velkých poloprůhledných křídel, vyrůstajících ze strany na hlavě.

Kakuta sledoval, jak jedno zvíře prudce zamávalo křídli a zdvihlo se z Ulebových ramen. Křídla, která byla v pohybu i předtím, aby nadlehčovala mohutnou hlavu, se teď třepetala značně rychleji. Protáhlý ocas veverky byl ve vzduchu namířený kolmo vzhůru a fungoval jako stabilizační kormidlo.

Po několika minutách přistála bytost opět na rameni svého majitele a se opřela o něj svou těžkou hlavu. Občas vyrazila pronikavé tóny.

„Tímto způsobem komunikují,“ uvědomil si Kakuta. Tako zalitoval, že s sebou nemá translátor. Zvířata mu připadala inteligentní.

Kakuta si dobře pamatoval na rozhovory o civilizaci Ulebů, které vedli jeho společníci. Tento létající tvoreček mohl být garantem klidného života v domovské soustavě Bestií.

Kakuta se rozhodl vrátit do úkrytu u jezera a podat zprávu o objevu veverkovitých tvorů. Po elektrárně mohl pátrat později. Jestli žily s Uleby na Atlasu a měsících další bytosti, mělo to svůj důvod.

Kakuta ještě chvíli pozoroval dění v parku. Měl dojem, že se malá zvířata zúčastní rozhovoru mezi Uleby, ale to mohlo být také klamné zdání. Jen translátor mohl dát uspokojivou odpověď na otázku, zda pískání veverek odpovídá řeči.

Kakuta teleportací skočil k jezeru. Našel tam jen Atlana, Dantona a oba vědce.

„Už jste zpátky?“ ptal se udivený Arkonidan. „Měl jste štěstí?“

„Přijede na to,“ odpověděl Kakuta. „Stanici jsem nenalezl, ale udělal jsem jiný zajímavý objev.“

Rychle vypověděl, co viděl v parku.

„I já jsem zahlédl Uleba s podobným zvířetem,“ vzpomněl si Bysiphere. „Stalo se to před pár hodinami. Nepřikládal jsem tomu žádný význam.“

„Sdílím Kakutův názor, jde o vnitropolitické poradce Ulebů,“ řekl Atlan. „Od začátku se domníváme, že Ulebové žijí v míru jen díky jiným inteligentním tvorům, jímž se na své planetě plně podřizují. A teď jsme tyto tvory konečně vypátrali.“

„Je třeba jedno ze zvířat chytit,“ řekl dr. Lieber.

S jeho návrhem Atlan souhlasil.

„Tato zvířata, říkáme jim třeba Gohkové, jsou asi domorodci těchto třinácti měsíců,“ uvažoval. „Je otázkou, zda něco tuší o neblahém působení Ulebů mimo mateřskou soustavu. Pokud se chceme dostat pryč, musíme si promluvit s Gohkem. Jednoho polapíme.“

„Vezmu si to na starost,“ nabídl se Kakuta. „Mezitím co budou Gucky a Woolverové dále hledat, postarám se o zajetí jednoho Gohka.“

Atlan nebyl proti, důrazně však mutantovi přikázal, aby nepodstupoval zbytečné riziko. Kakuta teleportovat zpět do parku. Stále tu byl jeden z Ulebů. Stál před kupolí a zřejmě čekal na přilet vznášedla, protože neustále civěl na nebe. Na jeho rameni dřepěl Gohk.

Kakuta viděl, že Uleb nemá žádný ochranný oděv. To se stávalo jen zřídka. Mutant se domníval, že si tato Bestie ve všeobecném vzrušení zapomněla svoji ochrannou kombinézu obléct.

Kakuta přemýšlel, jak by mohl Gohka chytit, aniž by upoutal Ulebovu pozornost. Dokud zvíře sedělo na Ulebově rameni, byla taková věc nemožná. Třeba ale existovala šance Bestii odlákat.

Teleporter zvedl ze země několik malých kamenů a hodil je směrem k Ulebovi. Bestie se však jen otočila, aby zjistila původ neznámého zvuku. Kakuta

ztuhl. Oddychl si, když se Uleb obrátil zpět do původní polohy. Snad věřil, že se přeslechl. Z nebe se sneslo malé letadlo a přistálo vedle Uleba.

Stroj byl řízen automatikou.

Kakuta viděl, jak Uleb otevřel boční výklopné dveře a vytáhl kvádrovitou nádrž. Potom odkráčel ke kupoli, kde nejspíš bydlel. Před vstupem začal Gohk poletovat a opustil své stanoviště na obrově rameni. Slétl na zem a zůstal tam sedět. Kakuta spokojeně kývl. Ulebové tedy nebrali své poradce do bytů. Tam chtěli být o samotě. Protože zřejmý žádný Uleb nepřišel na myšlenku, že by jeho dům navštívila jiná Bestie, bylo zbytečné tam Gohka brát. Jen když se v přírodě nebo na stanicích setkala víc Ulebů, bylo zapotřebí služeb malých zvířat.

Kakuta uvažoval, zda smí riskovat a přiblížit se ke Gohkovi. Teleporter nevěděl, kdy Uleb opustí dům. Mimo to nebylo jisté, jak létající tvor zareaguje. Možná varuje majitele, jakmile se Kakuta vynoří.

Kakuta nezapojil energetický agregát, protože se obával možných zaměřovačů v Ulebově domě. Nechtěl obra vylákat ven. To znamenalo, že se mutant musel zřít i ochrany deflektorového pole.

Gohk, sedící před hlavním vchodem domu na zemi, vypadal ospale. Kakuta se ze strany přibližoval k budově. Naštěstí ležela okna vysoko, a tak zevnitř přikrčeného Japonce nemohl nikdo spatřit.

Kakuta zastavil a zaposlouchal se. Kromě šumění větru v keřích a zpěvu ptáků nebylo nic slyšet. Otřesy půdy už ustaly, což bylo znamení toho, že Perry Rhodan ukončil marný útok na paratronové pole. Na to však teď Kakuta nechtěl myslet.

Byl ještě několik kroků od vstupu, když Gohk náhle otevřel oči dokořán a obrátil je k Takovi.

„Objevil mě!“ blesklo Kakutovi hlavou.

Dvěma mocnými skoky dosáhl k bytosti a popadl ji. Zvíře vyrazilo pronikavý výkřik, kousalo kolem sebe a pokoušelo se uprchnout.

V ten okamžik vyšel ze dveří Uleb. Byl neozbrojený a stále ještě neměl žádný ochranný oděv. To a fakt, že Uleb potřeboval vteřinu na to, aby překonal překvapení, zachránily Kakutovi život.

Než stačil rozběsněný Uleb zaútočit, vypálil na něj Tako ze svého paprskometu. Výstřel zasáhl hlavu Bestie, když byla čtyři metry od něho. S řevem padla k zemi. Kakuta vrátil zbraň do pouzdra a sevřel Gohka oběma rukama.

Mutant se přesvědčil, že protivník již nežije. Podíval se po okolí. Žádný další Uleb nebyl poblíž, ale nemohlo trvat dlouho, než bude mrtvý objeven. Potom znovu začne hon na Terrance. Kakuta si uvědomil, že nemůže včas mrtvou Bestii ukrýt. Musel se vrátit za Atlanem a varovat ho. Snad už Gucky s Woolverovými objevili napájecí stanici. Útok byl teď nejlepší obrana.

„Je mi líto, přítel,“ řekl Kakuta polapenému Gohkovi. „Nechci ti působit bolest. Až si promluvíme, tak třeba přijdeš na to, že nejsem tvůj nepřítel.“

* * *

„Dříve nebo později se to stát muselo,“ řekl Atlan bez vzteku, když Kakuta podal zprávu o své akci. „Nedělejte si žádné výčitky, Tako.“

Gucky, který se mezitím také vrátil, našel elektrárnu Ulebu I. Nacházela se asi čtyři sta kilometrů od jezera. Myšob byl však opět na cestě, aby přivedl oba Woolvery. Icho Tolot seděl na břehu. Podařilo se mu odposlechnout několik Ulebů. Bavili se o Rhodanově marném úderu na paratronovou bublinu. Bestie triumfovaly. Mluvily o blížícím se rozhodujícím úderu proti lidstvu. Věřily, že nové strukturování paratronu učiní Dolany nezničitelnými. Dvojkondiční by mohli vtrhnout do Sluneční soustavy, aniž je kdokoli dokáže zastavit.

Atlan plně chápal skleslost, kterou Tolotova zpráva vyvolala u obou vědců. On sám s podobným vývojem počítal. Bysiphere a dr. Lieber přesně věděli, co nyní čeká na obyvatele Solárního systému.

Atlan se pokusil pozdvihnout náladu v táboře.

„Záleží na nás, zda ke dojde katastrofě,“ řekl. „Musíme za každou cenu zničit paratronový štít, abychom dobyli soustavu Enemy před rozhodujícím úderem Ulebů.“

Kývl na Tolota, který připravil translátor.

„Vyslechneme Gohka,“ rozhodl Arkonidan. „Snad se dozvíme něco důležitého.“

Gohk vzdal veškerý odpor a tiše ležel v Kakutově náručí. Jeho oči pozorně sledovaly podivné muže. Ještě více zájmu si vysloužil Icho Tolot, kvůli své podobnosti k Ulebům. Zvíře občas vyrazilo troubivý skřek.

Mutant začal na bytost mluvit. Přitom jí hladil na zádech.

Konečně Gohk odpověděl.

První slova, která translátor bezvadně přeložil, zněla: „Proč bojujete proti našim pánům?“

Během krátké doby se uskutečnil dokonalý rozhovor. Atlan vysvětlil Gohkovi, jak se on a jeho průvodci dostali do soustavy Enemy. Rychle pochopil, že létající tvorové nemají o ukrutnostech páchaných Uleby ani tušení.

Gohk, jemuž Kakuta říkal Jack, byl stále velice opatrný.

„Naši přátelé mají být usmrceni,“ řekl. „Vaše flotila chce proniknout do této soustavy.“

„Dělají to kvůli nám,“ namítl Atlan. Objasnil Jackovi události minulých měsíců a nezatajil, v jak kritické pozici se Solární říše nachází.

„Ulebové vedli po celá tisíciletí nemilosrdnou válku proti četným národům v naší Mléčné dráze,“ upozornil tvora. „Nejlepším příkladem bezohlednosti Bestií jsou Gurradové. Po desetiletích bojů byli téměř vyhlazeni a jejich část zotročena. Teď musí sloužit na měsících Atlasu.“

Gohk zůstal nedůvěřivý. Nechtěl věřit, že bytosti, s nimiž jeho druh už po dlouhé věky žil, jsou špatné.

„Skutečnost, že žijí na Ulebu, je přece důkazem jejich mírumilovnosti,“ prohlásil Jack.

„Opak je pravdou,“ odvětil Atlan. „Bestie nejsou sami schopné žít v jakékoli civilizaci. Z toho důvodu také bydlí v každém domě jen jeden Uleb. Aby se vzájemně nezničily, musely přijmout Gohky jako vnitropolitické poradce.“

„Dělají všechno, co jim řekneme,“ potvrdil Jack.

„To ale platí jen pro události v rámci soustavy Enemy,“ chtěl vědět Atlan. „Jsem si jist, že nikdo z vašeho národa nedoprovází Uleby na jejich cestách po vesmíru.“

„Správně,“ přiznal váhavě Jack.

V dalším průběhu rozhovoru se ukázalo, že každý Uleb v Soustavě Enemy má u sebe jednoho Gohka. Gohkové byli domorodci Ulebu I. Měli vysokou inteligenci a žili v dutinách stromů. Urovnávali spory mezi Uleby. Bestie rychle rozpoznali cenu těchto bytostí. Mírumilovnost Gohků byla jedinou šancí pro bezproblémové soužití Ulebů.

Gohkové byli neškodní, nikdy si neuvědomili moc, kterou jim vliv na Uleby mohl přinést.

Bestie toho využily a pečlivě před nimi tajily svá válečná tažení proti narušitelům času.

„Další otázka,“ obrátil se Atlan na malého Gohka. „Kolik Bestií bydlí na Ulebu I?“

„Osm milionů,“ odpověděl ochotně Jack.

„Přál bych si, abys nám uvěřil a důvěřoval nám,“ řekl Arkonidan.

„Jsem úplně zmatený,“ pískl Jack. „Během pár minut jste zničili moje mínění o světě. Mluvíte-li pravdu, nebude už náš národ nikdy šťastný, protože jsme po dlouhou dobu pomáhali vrahům.“

Atlan se rozhodl ukončit výslech a malou bytost dál neobtěžovat. Představil si, jaké duševní útrapy teď Jack prožívá. Gohk musel mít především klid, aby o nových informacích popřemýšlel.

„Pustíme tě na svobodu,“ oznámil Atlan Jackovi. „Můžete nás bez obav opustit.“

Jack se udiveně zarazil.

„Ale já prozradím Ulebům, kde se zdržujete,“ řekl.

Atlan se upřímnosti Gohka musel zasmát.

„To je naše riziko,“ prohlásil. „Ještě ale můžeš čekat, jak se věci vyvinou. Pravá tvář Ulebů se jistě ukáže.“

Tako Kakuta rozevřel ruce a Gohkova křídla se začala třepetat. Ocas tvor namířil strmě nahoru, hlavu zdvihl do letové polohy.

„Možná ještě trochu počkám, než proti vám něco podniknu!“ zavolal a odlétl pryč.

„Propustit ho byla chyba,“ mínil dr. Bysiphere. „Za pár minut na nás pošle Uleby.“

„Kakuta už jednoho Uleba zabil,“ řekl Atlan. „Dříve nebo později by tak jako tak...“

Přerušil ho příchod bratrů Woolverových a Guckyho. Atlan ji krátce vylíčil rozhovor s Gohkem.

„Tady už zůstat nemůžeme,“ řekl nakonec Arkonidan. „V každém případě je nutné okamžitě zaútočit na elektrárnu, pokud chceme mít alespoň nějakou naději na úspěch. Až se Ulebové dovědí o naší přítomnosti, jistě posílí ochranná opatření.“

Gucky Atlana informovalo úkrytu, který našel blízko velké napájecí stanice. Chtěl tam odnést Atlana a dr. Liebera. Kakuta měl teleportovat s Dantonem a dr. Bysipherem.

Potom by se myšob vrátil pro Tolota. Bratři se mohli do úkrytu dostat vlastními silami.

„Leží stanice pod ochranným štítem?“ vyptával se Atlan myšoba.

„To nešlo poznat,“ odpověděl Gucky. „Je možné, že je okolo budovy energetický štít. Každopádně se to tam hemží ozbrojenými Uleby a Pseudogurrady, kteří hlídají v celém okolí.“

„Bude nejlepší, když se tam přeneseme,“ prohlásil Atlan. „Podívám se na stanici zblízka a rozhodne, jak nejlépe ji půjde zničit.“

Gucky se postavil mezi Atlana a Liebera. Oba čekali až na ně začne působit myšobova parapsychická síla a v nulovém čase je přenesou na čtyři sta kilometrů vzdálené místo.

Úkryt, který Gucky objevil, se skvěle hodil k pozorování.

Vodou vymleté koryto, v němž se Ilt s oběma muži materializoval, leželo asi sto metrů od velké elektrárny a kolem dokola ho obrůstalo křoví.

Přímo za Guckym se vynořil Kakuta s Dantonem a Plophosanem. Myšob chvíli odpočíval, potom teleportoval k jezeru pro Icho Tolota.

„Woolverové jsou v pohotovosti na jiném místě,“ řekl Tako Kakuta. „Pokusí se zmást Uleby v případě našeho prozrazení.“

„Dobře,“ přikývl Atlan.

Vyplazil se z dolíku a rukou odhrnul ke straně několik větví, aby lépe viděl na budovu napájecí stanice.

Spatřil velkou kupoli, na niž navazovala dlouhá hala. V místě, kde se hala a kupole spojovaly, se do stometrové výšky tyčila kvadratická věž. Hala neměla ani okna ani dveře; v každém případě je Atlan nemohl ze svého místa najít. Před velkým vstupem do kupole parkovalo několik tuctů vozidel. Hlídkovalo tam na třicet ozbrojených Ulebů. Bestie byly velmi opatrné, ačkoli nemohli vědět, jak blízko je jejich nepřítel. Atlan byl přesvědčen, že i uvnitř stanice budou rozmístěny hlídky. Naštěstí nebyl zjištěn ochranný štít.

Atlan zaznamenal přicházejícího Roi Dantona.

„Jak to vypadá?“ ptal se Svobodný obchodník.

„Ani jeden z nás dvou by se dovnitř nikdy nedostal,“ odpověděl Atlan. „ani s pomocí deflektorů.“

„My ale máme naše tři mutanty,“ podotkl Danton.

„Ti mohou stanici zničit, pokud jim vtom nebude bránit pětirozměrné ochranné pole,“ řekl Atlan. „Ale i bez ochranného štítu bude pro mutanty celá akce dost složitá. Objeví je hned, jakmile se materializují uvnitř kupole. Nebudou mít moc času.“

Dál sledovali dění u stanice. Každý Uleb u kupole nesl na rameni Gohka. Bestie vyprávěly svým malým pomocníkům důvěryhodnou pohádku o nebezpečných cizincích, kteří chtějí napadnout mírumilovný Uleb I.

„Vypadají nervózně,“ konstatoval Roi Danton .

„Divíte se jim?“ opáčil se Atlan. „Poprvé po šedesáti tisíci letech pronikli do soustavy Enemy vetřelci. Byl zničen časový štít, který je chránil před každou hrozbou. Ulebové vědí, že je ohrožena sama jejich existence. Jsou nesmrtelní, proto se konce bojí víc než kdokoli z nás.“

„Všeobecný zmatek pro nás může být výhodou,“ mínil Danton „Když jsou tak rozčilení, dopustí se brzy chyby.“

„Na to se nemůžeme spoléhat,“ řekl Atlan.

Vrátili se na dno koryta, kde byl i Gucky s Tolotem. Halut'an se netrpělivě rozhlížel. Nemohl se dočkat rozhodujícího útoku na ulebskou elektrárnu.“

„Máme dost mikrobomb, aby srovnaly celé zařízení se zemí,“ prohlásil Icho Tolot.

„Souhlasím,“ přidal se Roi Danton. „S každou uplynulou minutou roste pravděpodobnost, že Ulebové odhalí Kakutou zastřelenou Bestii. Pak už se nám do základny proniknout nepodaří. Ulebové zahálí všechny důležité budovy do ochranných polí.“

Gucky a Kakuta dostali všechny bomby, které u sebe jejich přátelé nesli. Měli teleportovat do stanice, nenápadně umístit nálože a rychle se vrátit do úkrytu. Potom odnesou ostatní z nebezpečné oblasti. Bomby měli být odpáleny dálkovým signálem. Atlan věděl, že mezi položením a odpálením bomb nesmělo uběhnout moc času, protože jinak by Ulebové mohli výbušniny najít a odnést ze stanice.

Bylo zbytečné dávat Guckymu a Kakutovi detailní rozkazy. Oba přesně věděli, co v takové situaci dělat. Mutanti zmizeli.

„Hodně štěstí!“ řekl Atlan.

„Snad se to podaří,“ zamumlal Danton.

Bysiphere, který pozoroval stanici, náhle vyděšeně vykřikl. Atlan vylezl z koryta a běžel za vědcem. Pohlédl ke stanici a zaklel. Deset Ulebů opustilo pozice před kupolí a přibližovalo se k úkrytu.

„Někdo nás objevil!“ zvolal Atlan. „Zrovna teď, kdy nám nemohou pomoci naši teleporteři.“

„Co budeme dělat?“ ptal se nervózní Bysiphere.

„Musíme utéct,“ rozhodl Atlan. „Snad se do návratu Guckyho a Kakutou nějak ubráníme.“

„Použijme naše létací zařízení,“ vyhrkl dr. Lieber.

Atlan tento návrh rezolutně odmítl.

„Byli bychom nádherný cíl,“ řekl. „Ne, použijeme jen naše nohy. Doufám, že Woolverové pronásledovatele trochu zdrží.“

Opustili úkryt a běželi ve směru rozsáhlého parku, který obklopoval komplex elektrárny. Na obloze se vynořil první kluzák, aby se zapojil do stíhání cizinců. Atlan poznal, že nemají moc naděje pronásledovatelům uniknout. Přemýšlel, jak

je mohli Bestie vypátrat. Byla tato stanice pro Uleby tak důležitá, že v okolí na-
instalovali kamery a mikrofony? Takové preventivní opatření bylo nejspíš namí-
řeno proti uprchlým otrokům.

„Dopustil jsem se zásadní chyby,“ uvědomil si Arkonidan. „Gucky a Kakuta
měli operovat z úkrytu u jezera. Tak by k našemu odhalení nikdy nedošlo.“

Bylo příliš pozdě litovat tohoto opomenutí. Pokud nechtěli zemřít, museli teď
běžet o život.

* * *

Gucky materializoval mezi dvojicí obrovských strojů. Před ním byla úzká
chodba, na jejímž konci ústil do jiného prostoru kulatý průchod. Myšob se otočit
kolem své osy. Zvláště tvarovaný akumulátor energie mu bránil v rozhledu.
Pomocí telepatie našel Gucky ve své bezprostřední blízkosti několik Ulebů.
Kakutu nebylo vidět, objevil se v jiné části stanice.

Gucky odepnul od opasku tři mikrobomby a uložil je do podstavce akumulá-
toru.

Nepřetržitě svými parapsychickými smysly „naslouchal“ myšlenkám Ulebů.

Popadl čtvrtou bombu a hodil ji na jeden zásobník. Zdálo se, že spadne, ale
Gucky ji přidržel telekinetickým impulsem, dokud nezůstala nehybně ležet. Ny-
ní měl myšob poslední bombu.

Dříve, než ji stihl položit, přišel výstražný signál. Gucky cítil, jak se myšlen-
ky Ulebů náhle změnily.

Ulebové odhalili Kakutu a nálože, které uložil na druhé straně stanice.

Gucky uchopil poslední bombu a bez míření ji v běhu odhodil. Zůstala ležet
u jednoho agregátu. Na konci chodby se vynořili dva Ulebové. Vrhli se na my-
šoba, ten však teleportačním skokem unikl.

Když se objevil v korytu, potkal skupinou vzteklých Ulebů, kteří sem právě
doběhli. Bestie byly stejně zaražené jako Gucky. To zachránilo myšobovi život.
Ihned teleportoval zpět do kupole. Musel varovat Kakutu, že jejich původní
skrýš je obsazena nepřítelem.

Uvnitř stanice vládl naprostý chaos. Ulebové pobíhali chodbami a křičeli.
Poděšení Gohkové bezcílně poletovali vzduchem.

Na vynořivšího se Guckyho byla okamžitě zahájena palba. Ulebové však
museli být opatrní, aby nezasáhli strojní vybavení stanice. Proto mohl myšob
uniknout do bezpečí. Telepaticky pátral po Kakutovi.

Japonec v budově nebyl.

Gucky se odhmotnil a skočil deset metrů nad koryto. Jediným pohledem se
ujistil, že tady Tako není.

Nejspíš zasáhli Woolverové a varovali ho.

Myšob padal dolů, takže raději teleportovat pryč. Skončil uprostřed nedale-
kého parku. Také tam se to hemžilo Uleby, ale myšob se ukryl do křoviska.
Všude přelétaly ozbrojené kluzáky.

Opět zapracovala Guckyho telepatie. Tentokrát pátral po Atlanovi. Arkonidanovy myšlenky překrývaly impulsy Ulebů. Přesto Ilt zjistil, že se Atlan nachází v ohrožení. To samé platilo i o zbytku jeho společníků.

Gucky se soustředil a teleportoval směrem, ze kterého přišlo myšlenkové volání o pomoc.

* * *

Atlan vyčerpaně klesl k zemi. Váha ochranného oděvu ho vysilovala. Nad uprchlíky kroužilo několik kluzáků. Byli odhaleni. Ze všech stran se přibližovali Ulebové.

„Obklíčili nás!“ vykřikl Danton a vytáhl zbraň. „Než se vzdát, to raději bojovat a zemřít.“

Jeden z pátracích letounů explodoval.

„Woolverové!“ zavřeštěl dr. Lieber.

Trosky explodujícího kluzák dopadly do parku a způsobily několik požárů. Ostatní letouny spěchaly pryč. Také oddíl Ulebů, přibližující se k Pozemšťanům a Haluťanovi, zpomalil tempo postupu.

Asi padesát metrů od Atlana a jeho průvodců roztrhala zemi mohutná exploze. Tři Ulebové byli tlakovou vlnou odhozeni stranou, ale hned zase vstali.

Atlan byl jist, že i toto je práce Rakala a Tronara Woolverových.

„Snad se teď podaří uprchnout,“ doufal Arkonidan.

Ulebové však byli rozhodnuti polapit tajemné záškodníky za jakoukoli cenu. Možnosti dvojčat byla omezené. Bez dalších bomb nemohli Ulebům způsobit dostatečně velké škody.

Strom před Atlanem se rozpadl pod palbou ulebských paprskometů. Jeho části vzplály. Arkonidan zapojil létací agregát.

„Musíme riskovat a letět nad parkem,“ rozhodl. „Až se objeví další kluzák, přistaneme.“

Než se stihl zvednout ze země, materializoval vedle něho Tako Kakuta.

„Bomby jsou připraveny, pane!“ hlásil mutant.

Atlan si ulehčeně oddechl.

„Ještěže jste se nezhmotnil v naší skrýši,“ hlesl. „Je totiž plná Ulebů.“

„Skočil jsem do blízkosti úkrytu a uviděl, co se v něm děje,“ podával zprávu Kakuta. „Potom jsem se orientoval podle výbuchů a našel vás.“

„Máte ještě dost sil odnést odtud Bysiphera a Liebera?“

„Ano,“ odpověděl mutant a popadl oba vědce za ruce. „Skočím s nimi k jezeru a potom se vrátím.“

Bysiphere vyprostil dlaň z Kakutova sevření.

„Bude lepší, když utečete místo mě,“ řekl Atlanovi.

Atlan se na něho podíval.

„Já musím odpálit bomby,“ zvolal. „Jdete vy, doktore.“

Kakuta hyperfyzika znovu uchopil a teleportoval s ním a s doktorem z nebezpečného pásma. Téměř v tom samém okamžiku se u Atlana objevil Gucky.

„Bomby jsou položeny,“ vypísl.

„Dobře,“ přikývl Atlan. „Musíš odnést Tolota a Roi Dantona. Já zatím odpálím nálože.“

Atlan zůstal sám. S pomocí létacího zařízení dosáhl koruny jednoho ze stromů a usadil se na silné větvi. Elektrárnu měl jako na dlani. Zamračil se. Pokud bude exploze příliš silná, může zahubit i jeho. Kdyby si chtěl být jist, že katastrofu přežije, musel by se od kupole vzdálit o mnoho kilometrů. Jenže na to neměl čas. Pod ním se vynořili první Ulebové. A na obloze už zase kroužily pátrací kluzáky.

Uleb dole v parku vyrazil varovný výkřik a ukázal nahoru na Atlana.

„Mají mě!“ pomyslel si Atlan.

Viděl, jak dvě Bestie pozvedly zbraně a ve spěchu manipuloval se svým vícestančným náramkem. Odeslal impuls, aktivující detonátory trhavin.

Nálože vybuchly současně, takže se všechny exploze spojily do jedné. Z velké stanice vyrazil bílý plamen. Kupole pukla. Do vzduchu vylétly tuny půdy a trosek. Z elektrárny se vyvalil oblak kouře a rozšiřoval se do všech stran.

Tlaková vlna strhla Atlana z jeho větve. Díky tomu ho výstřely Ulebů minuly. Narazil do kmene stromu a klesal do hloubky. I Uleby vlna povalila, ale teď již vstali a utíkali ke zdemolované stanici. Z padajících trosek si nic nedělali. Když Atlan přistál na zemi, nebyla poblíž ani jedna Bestie.

Arkonidan nedokázal vstát. Znemožňovaly mu to bodavé bolesti ve stehně a v hrudi. Viděl, jak se pár metrů od něho objevil Gucky. Myšob k němu chvátal svou typickou kolébavou chůzí.

„Jsi tady právě včas,“ zasténal Atlan.

* * *

Broom Celsius Brandon vstoupil do centrály LABORY se smíšenými pocity. Byl druhý důstojník na palubě lehkého křižníku a v tomu okamžiku mu začala služba, protože první důstojník, Ron Clement, si šel odpočinout do své kajuty.

Důvodem Brandonovy stísněnosti byl velitel LABORY. Od té doby, co se hlaly oba útoky na paratronový štít soustavy Enemy, se major Kinsing Rachley choval jako podrážděná šelma. Nedokázal v klidu sedět na svém místě, chodil před obrazovkami a ovládacími pulty sem a tam. Jen občas zůstal stál, velké oči upřené na obrazovku, rty pevně sevřené. Na kapitána Rachleye silně dopadl šok vyvolaný selháním protipólových děl.

Broom Celsius Brandon byl poručík; mladý důstojník, trochu podsaditý, s dlouhými světlými vlasy, které mu skoro vždy visely do čela. Jeho vztah k majorovi nebyl zvlášť dobrý. Kapitán měl rád bezchybné výkony, neměl pochopení pro žádnou slabost. Brandon se často stával terčem jeho přehnaných nároků.

Broom záviděl prvnímu důstojníkovi Ronu Clementovi, s jakým obdivuhodným klidem snášel všechny nadávky. Brandon již podal žádost o přeložení na jinou loď.

„Kde se flákáte?!“ osopil se na něho Rachley, když usedal za kontrolní panel zaměřovačů. „Clement odešel již před třemi minutami.“

„Odpusťte, pane,“ řekl zaraženě Brandon.

„Na lodi je vyhlášen stav nejvyšší pohotovosti!“ supěl Rachley. „Je neuvěřitelné, jaké se i v této chvíli dopouštíte nedbalosti.“

„Už se to nikdy nestane,“ ujišťoval ho Brandon, jehož tvář se začala červnat.

„Sledujte paratronový štít!“ nařídil Rachley a opět začal přecházet po centrále LABORY.

Brandon klesl do svého křesla a upřeně hleděl na velkou obrazovku. Paratronová bublina vypadala právě tak, jako při příletu flotily - a pravděpodobně stejně, jako bude vypadat v nejbližších dnech a týdnech. Nebylo totiž v silách Solární flotily tuto překážku překonat.

Druhý důstojník považoval velitelovu přehnanou pozornost za nesmysl. Ochranné pole sledovali i posádky ostatních lodí a protože zde bylo třicet tisíc plavidel, nemohlo mít dvouminutové zpoždění druhého důstojníka LABORY žádný význam.

Poručík si pokusil představit, co se nyní odehrává na palubě CRESTU V. Perry Rhodan se musel dříve nebo později rozhodnout; nemohl obrovské loďstvo držet v tomto sektoru déle, než pár dní. Bylo nebezpečné nechávat Solární systém a pozemské kolonie bez ochrany. OLD MAN a transformační stanice nemohli na ochranu Země stačit.

Brandon se sám sebe ptal, co by podnikl na místě Perryho Rhodana. Dospěl k závěru, že na Velkého administrátora čeká skutečný oříšek.

Mezitím se na palubách všech okolních lodí hovořilo o Rhodanovu synovi, který uvnitř paratronové bubliny čekal na záchranu. Také Atlan a Gucky byli odříznuti pod ochranným štítem.

Mohl vůbec Rhodan ustoupit a nechat tak své přátele na holičkách?

Brandon bezradně zavřel oči. Pro Velkého administrátora nenašel žádné východisko.

„Spíte?!“ zařval mu Rachley těsně u ucha.

Brandon se vyděsil a rychle se napřímil.

„Jen jsem přemýšlel, pane,“ vysvětloval zoufale.

Rachleyova dlouhá ruka ukázala směrem k obrazovce.

„Máte pozorovat paratronový štít!“ zasípал. „Svou nekázní přivedete celou loď do nebezpečí!“

„Pane, já si nejsem žádného nebezpečí vědom,“ dovolit si namítnout Brandon.

Rachleyho oči vstoupily z důlků a začaly lesknout se. Na majorově spánku vystoupila pulzující céva. Brandon se na okamžik obával, že major utrpí mrtvici.

Rachley však s nebezpečným klidem pronesl: „Mlčte a plňte své povinnosti, poručíku.“

„Ano, pane!“ řekl Brandon.

Zůstal vzpřímeně sedět a neodvažoval se spustit zrak z obrazovky. Ostražitěmu Rachleyovi prostě nic neuniklo. Muži, sedící u ostatních ovládacích panelů, házeli na druhého důstojníka soucitné pohledy. Věděli, že Brandon je častým cílem kapitánových útoků.

Náhle se v paratronovém štítu, přesně nad místem, kde se vznášela LABORA, objevila trhлина.

Brandon prokázal, že ačkoli má své slabosti, je také mužem velice rychlých reakcí.

„Veliteli!“ vykřikl. „Štít se samovolně hroutí!“

CREST V plul v tu dobu nad jiným místem paratronové bubliny dvanáct milionů kilometrů od LABORY. Nálada na palubě byla taková, jak si ji představoval poručík Brandon.

Rhodan obdržel zprávu od vzniku strukturální trhliny v ochranném štítu dvě minuty poté, co ji z paluby LABORY poprvé lokalizovali. V té chvíli už byl Velký administrátor rozhodnut stáhnout flotilu zpět do Mléčné dráhy. Byl si vědom nesmyslnosti dalšího útoku a informace vědců pod vedením dr. Geoffry Abel Waringera ho v tom jenom utvrdily.

Protože Rhodan přikázal přepojit všechny důležité radiokomunikační zprávy rovnou do centrály vlajkové lodi, mohl okamžitě mluvit s majorem Rachleyem.

„Pane, právě jsme zjistili, že se trhлина ve struktuře paratronové bubliny zavírá,“ ohlásil Rachley.

Rhodan neváhal ani okamžik. Pomocí vysílače se spojil s veliteli všech plavidel flotily.

„Lodě u strukturální trhliny okamžitě poletí blíž a zahájí palbu z transformačních děl. Snad se podaří otvor zvětšit natolik, že budeme schopni vletět dovnitř systému Enemy.“

Jeho rozkaz byl potvrzen. Osm tisíc kosmických lodí začalo o sekundu později zrychlovat.

Všichni tyto lodi však byly daleko za LABOROU, která s naplno běžícími motory prolétla trhlinou a zmizela uvnitř paratronového pole.

* * *

Čtyři sta kilometrů od zničené elektrárny nebyly důsledky exploze vůbec cítit. Uprchlíci se schovali v rákosí na břehu velkého jezera, ale věděli, že tu nemohou zůstat dlouho. V posledních minutách jezero často přelétaly pátrací stroje Ulebů. Atlana a jeho společníky chránily před odhalením jen neustálé klamné útoky parasprinterů.

„Musíme podstoupit riziko a zapojit vysílačku,“ řekl Atlan. „Je to jediná možnost, jak na sebe upoutat pozornost pozemských lodí, pokud dokázaly trhlinou vlétnout do soustavy Enemy.“

„Ani nevíme, jestli vůbec nějaká trhлина vznikla,“ namítl Icho Tolot. „Krom toho Ulebové vysílání okamžitě zachytí.“

Atlan okamžik uvažoval, potom se obrátil na Tako Kakutu. Teleporter se měl přenést sto kilometrů od jezera a poté odvysílat zprávu.

„Vraťte se hned, jak se dostanete do nebezpečí,“ nařídil Japonci Arkonidan. „Ulebové po nás budou pátrat na nesprávném místě. Jakmile se objeví naše loď, teleporteři nás na ně přenesou.“

Kakuta okamžitě zmizel.

„Ulebové by si teď jezera neměli všímat,“ řekl Atlan. „Ale stejně se musíme pojistit.“

Pohlédl na Rakala Woolvera. „Majore, skočte na druhou stranu a také odešlete nouzový signál pro Solární loďstvo. Zvětší to naše šance a ještě víc to zmate Uleby.“

Uvnitř nebyl Atlan tak klidný, jak se choval navenek. Přesně věděl, na čem závisela jejich záchrana. I kdyby se štít porušil, nemusela žádná loď včas prolétnout dovnitř. Trhlinu mohli Ulebové uzavřít pomocí náhradního zdroje energie.

Situace malé skupiny byla zoufalá. Ulebové je bez milosti usmrtí, jakmile je dostihnou. Atlanovi stačil jediný pohled do tváří vědců, aby pochopil, co si myslí. Ani Bysiphere ani Lieber nevěřili v úspěch tohoto podniku.

Za chvíli se vynořil Tako Kakuta.

„Nemohl jsem tam zůstat,“ řekl. „Ulebové mě objevili po čtvrtém odvysílání signálu.“

„Počítal jsem s tím,“ odpověděl Atlan. „Rakal Woolver nedopadne lépe, ale snad tyto krátké signály postačí, aby nás loď našly.“

Roi Danton, ležící pohodlně na zemi, vzhlédl k Arkonidanovi.

„Můžeme jen čekat,“ pravil.

* * *

Než CREST V dolétl do vzdálenosti sta tisíc kilometrů od trhliny, stálo tam už dva tisíce jednotek, které bez ustání pálily do paratronu.

„Otvor se opět uzavírá, ačkoli je LABORA stále ještě uvnitř bubliny,“ oznámil Waringer. „Poslat tam další plavidla by bylo šílenství.“

„Ani to nemám v úmyslu,“ řekl Rhodan. „Budu šťastný, pokud se major Rachley vrátí bez úhony.“

V koutku duše Rhodan doufal, že LABORA zachrání nezvěstné muže, uvězněné v soustavě Enemy. Ale tyto myšlenky nevyslovil, protože ani on v podobnou věc příliš nevěřil.

„Rád bych věděl, proč se ochranný štít v tomto prolomil,“ pronesl plukovník Akran zamýšleně.

„To mohl způsobit jen někdo uvnitř paratronové bubliny,“ odpověděl Waringer.

„Asi vypadla jedna ze stanic, které štít zásobují energií,“ uvažoval Rhodan. „Třeba v tom má prsty Atlan nebo Danton.“

„Doufám v to,“ řekl Waringer. „Existuje ale nesčetně mnoho jiných vysvětlení. Stabilita energetického štítu takové velikosti závisí na mnoha drobnostech, takže je těžké určit příčinu poruchy struktury.“

„Chcete přivolat další plavidla?“ ptal se Melbar Kasom.

Rhodan zavrtěl hlavou.

„Mohlo by se jednat i o léčku Ulebů,“ řekl on. „Třeba chtějí Bestie nalákat všechny naše lodě na toto místo a potom nás napadnout. Jednotky soustředěné okolo pole budou stačit.“

V centrále CREST V zavládlo mlčení. Celá posádka sledovala na monitorech, jak se trhlina pomalu zavírá. Palba z transformačních děl nemohla tento proces zastavit.

A LABORA stále byla někde uvnitř.

* * *

„Lod’!“ zařval dr. Armond Bysiphere a ukázal k nebi, kde vynořilo kulovité těleso a z palubních děl zahájilo palbu na kluzáky Ulebů.

Atlan doufal, že na Ulebu I nejsou žádné obranné pevnosti, které by mohly střílet na lehký křižník. Jeho naděje se splnily; Bestie s takovýmto vývojem nepočítaly.

Gucky odnesl na palubu lodi oba doktory, zatímco Kakuta skočil s Roiem Dantonem a Icho Tolotem.

Atlan trval na tom, že úkryt u jezera opustí jako poslední. Byl si jist, že teď už jejich záchranu nic nezmaří. Ani hluk přibližujících se Ulebů ho nemohl znepokojit.

Bolesti v hrudi ustaly, ale noha mu stále působila potíže. Krátce nato se objevil Gucky.

„Ještě nejsme v bezpečí,“ vyhrkl Ilt. „V paratronové bublině, chránící Atlas, vznikla jen malá trhlina a Ulebové ji již opět uzavírají.“

Atlan chytil myšobovu tlapku.

Za okamžik stál v centrále LABORY. Hubený major Solárního loďstva Atlana krátce uvítal. Pak se on i zbytek posádky znovu věnovali řízení plavidla.

„Vpřed, poručíku Brandone!“ rozkázal major mladému důstojníkovi, sedícímu u hlavního panelu.

LABORA začala zrychlovat. Atlan pohlédl na obrazovky. Co spatřil, rychle ztlumilo jeho počáteční optimismus. Lehký křižník pronásledovala stovka kuželových lodí Ulebů. Strukturální trhlina, ke které se LABORA hnala, se už téměř uzavřela.

Danton se postavil vedle Arkonidana.

„To pro nás nevypadá dobře,“ poznamenal.

Atlan neodpověděl. Jeho pohled zůstal namířený na obrazovku.

„Riskujete loď,“ řekl Kinsingu Rachleyovi.

„Stihneme to,“ opáčil Rachley. „Poručík Brandon nás odtud jistě dostane.“

Atlan viděl, že mladý poručík se podivil, když tato slova zaslechl.

LABORA se rychle blížila ke svému cílu. Atlan už rozeznal i pozemské jednotky, stojící za štítem. Loďstvo stále pálilo do okolí trhliny.

Rachley se sklonil nad vysílačkou.

„Všem lodím: Zastavte palbu,“ řekl. „Prolétáme ven.“

„Ten otvor se každou chvíli uzavře,“ varoval Bysiphere.

Rachley hodil na Atlana tázavý pohled.

„Letíme dál!“ rozhodl se Arkonidan.

Lehký křižník dosáhl místa, kde se mělo rozhodnout o osudu jeho posádky. Na obrazovce se zablesklo. Konstrukce plavidla zasténala, jako by se chtěla rozlomit.

O několik sekund později byla LABORA v bezpečí.

Za ní se paratronový štít konečně uzavřel.

* * *

24. srpna 2437 - 9:45 hodin.

Přes třicet tisíc kosmických lodí létalo kolem paratronové bubliny v soustavě Enemy. Útočníci neměli možnost ochranný štít zničit. Tři milióny astronautů na palubách lodí nedokázalo vniknout do domovské soustavy Bestií.

Na druhé straně ani osm milionů Ulebů nemohlo opustit svůj svět. Měli ovšem výhodu, protože čas pracoval pro ně...

KONEC

(Z němčiny přeložila *Iren-ka*, do srozumitelné češtiny přepsal *Nimma*)

PŘÍŠTÍ DÍL:

Hans Kneifel: KONEC DOLANŮ

Tři miliony Pozemšťanů, kteří stojí u systému Enemy, zahájí palbu - paratronový štít Ulebů však jejich útokům vzdoruje. Na tahu tak jsou opět protivníci. Na scénu se vrací Časová policie a začíná boj bez milosti – boj o osud celého lidstva...